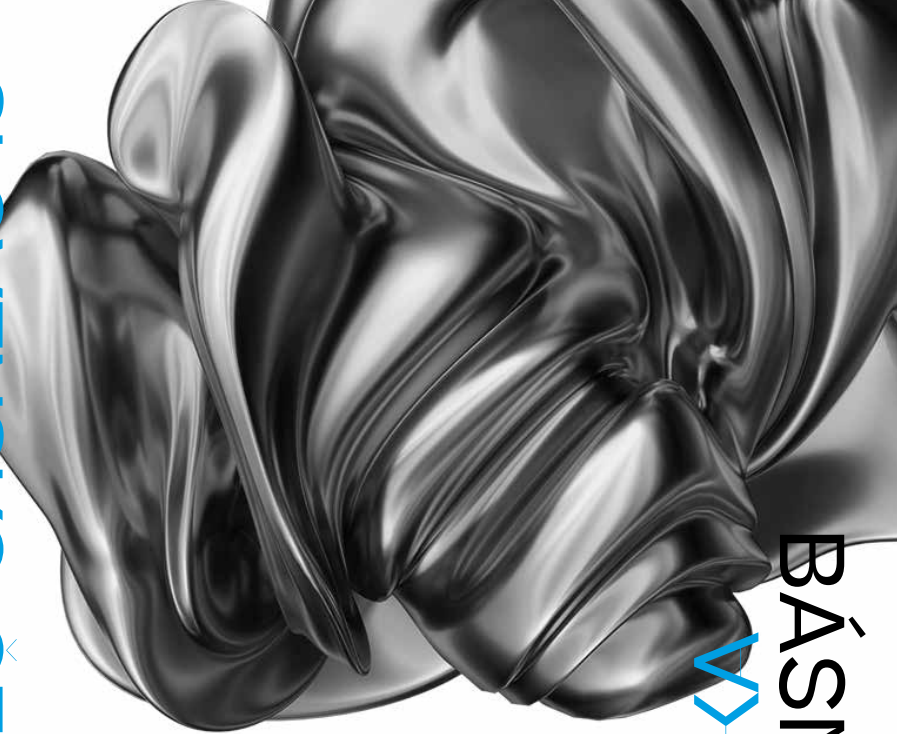

BÁSNICKÁ REPUBLIKA
VYJEDNENÉ VYŠINSE

SLOVENSKO-ČESKO-SLOVAŠKA
SLOVENSKO-ČESKO-SLOVENSKÁ

**Slovensko ~~če~~sko ~~slo~~vaška
pesniška republika**

**Slovinsko-česko-slovenská
básnická republika**

Uvodnik

Pričujoča antologija je del prevajalskega projekta med Slovenijo, Češko republiko in Slovaško, ki so se ga iz vsake posamezne države udeležili po trije avtorji oziroma avtorice. Slovanske države ter njihove literature so si med seboj že tradicionalno blizu, saj nas družijo pripadnost isti jezikovni skupini, a hkrati med jeziki obstajajo poglobitve razlike; ne glede na siceršnjo geografsko bližino vseh treh držav, pa pogosto tudi manko vpogleda v trenutno aktualno ter nastajajočo literaturo iz posamezne književnosti. Če za Češko republiko in Slovaško lahko trdimo, da sta si toliko blizu, da v določenih primerih lahko govorimo celo o skupnem literarnem trgu, to ne velja nujno tudi za Slovenijo, četudi med vsemi tremi državami prihaja do literarnih izmenjav, prevodov posameznih del, ter je zanimanje za literaturo drug drugega v vzponu. Antologija z izborom sodobnih slovenskih (Alenka Jovanovski, Denis Škofič in Tone Škrjanec), čeških (Adam Borzič, Magdaléna Šipková in Jan Škrob) in slovaških avtorjev ter avtoric (Zuzana Husárová, Dominika Moravčíková in Viliam Nádaskay), ki ta trenutek sodijo med izrazitejšje glasove posamezne nacionalne literature, želi spodbuditi k medkulturni izmenjavi, s prevajanjem pa njihove pesmi ter ustvarjanje približati tako slovenskemu, češkemu kot slovaškemu bralstvu. Projekt, katerega poglobitveni del je predstavitev imen sodobne slovenske, češke in slovaške poezije ter vzpostavitev dialoga med njimi, je obsegal večmesečno prevajalsko delavnico, na kateri so avtorji ter avtorice izbrali pesmi drug drugega in te virtualno prevedli v svoj

nacionalni jezik – slovenski sodelujoči pesmi svojih slovaških in čeških pesniških kolegov v slovenščino, v obratni smeri pa so češki ter slovaški avtorji/avtorice izbrane slovenske pesmi prevedli v češčino in slovaščino. S tem smo prvotno idejo predstavitve slovenske literature slovaškemu in češkemu bralstvu ter njen prevod v oba jezika razširili tudi v obratno smer ter slovenskemu bralstvu omogočili seznaitve z najnovejšo produkcijo češke in slovaške poezije. Izid antologije na ta način prinaša raznovrstne pesniške glasove, generacijsko ter stilno mešane poetike, ki bodo zmožne nagovoriti širok krog bralstva, ob tem pa nastavlja temelje bolj poglobljenega dialoga vseh treh kultur z bogato tradicijo medkulturnih stikov, ter upa na dodatna literarna srečanja ter sodelovanja avtorjev/avtoric v bodoče.

Aljaž Koprivnikar

Předmluva

Tato antologie je součástí překladatelského projektu zahrnujícího Slovinsko, Českou republiku a Slovensko, kterého se zúčastnili tři autoři z každé země. Slovanské země a jejich literatury jsou si tradičně blízko, protože nás spojuje příslušnost k stejné jazykové skupině, ale přitom existují velké rozdíly mezi jazyky, a bez ohledu na geografickou blízkost všech tří zemí, často chybí i nahlédnutí do současné a vznikající literatury z jednotlivých národních literárních tvoreb. Pokud lze říct, že jsou si Česká republika a Slovensko tolik blízko, že můžeme v některých případech dokonce hovořit i o společném literárním trhu, nemusí to nutně platit pro i Slovinsko, i když

existují literární výměny, překlady jednotlivých děl a zájem o literaturu jeden druhého mezi všemi třemi zeměmi roste. Cílem antologie s výběrem současných slovinských (Alenka Jovanovski, Denis Škofič a Tone Škrjanec), českých (Adam Borzič, Magdaléna Šipková a Jan Škrob) a slovenských autorů (Zuzana Husárová, Dominika Moravčíková a Viliam Nádaskay), kteří momentálně představují jedné z výraznějších hlasů jednotlivých národních literatur, je povzbudit mezikulturní výměnu a skrz překládání přiblížit básně a tvorby vybraných autorů slovinským, českým a slovenským čtenářům. Projekt, jehož hlavní část je představení jmen současné slovinské, české a slovenské poezie a navázání dialogu mezi nimi, zahrnoval několikaměsíční překladatelský workshop, ve kterém si autoři navzájem vybrali básně a ty virtuálně přeložili do svého národního jazyka – slovinští účastníci přeložili básně svých slovenských a českých básnických kolegů do slovinštiny, a naopak čeští a slovenští autoři přeložili vybrané slovinské básně do češtiny a slovenštiny. Tím jsme rozšířili původní myšlenku prezentovat slovinskou literaturu slovenským a českým čtenářům a její překlad do obou jazyků rozšířili i v opačném směru, čímž jsme slovinským čtenářům umožnili seznámit se s nejnovější básnickou tvorbou české a slovenské literatury. Vydání antologie tím přináší rozmanité básnické hlasy, generačně a stylisticky smíšené poetiky, které budou schopné oslovit široké spektrum čtenářů, zároveň pokládá základy prohloubeného dialogu všech tří kultur s bohatou tradicí mezikulturních kontaktů a doufá v další literární setkání a spolupráci autorů v budoucnu.

Aljaž Koprivnikar

Predhovor

Táto antológia je súčasťou prekladateľského projektu zahŕňajúceho Slovinsko, Českú republiku a Slovensko, ktorého sa zúčastnili traja autori z každej krajiny. Slovanské krajiny a ich literatúry sú si tradične blízke, pretože nás spája príslušnosť k rovnakej jazykovej skupine, ale pritom existujú veľké rozdiely medzi jazykmi a, bez ohľadu na geografickú blízkosť všetkých troch krajín, často chýba aj náhľad na súčasné a vznikajúce diela v jednotlivých národných literatúrach. Dá sa povedať, že Česká republika a Slovensko sú si natoľko blízke, že môžeme v niektorých prípadoch dokonca hovoriť aj o spoločnom literárnom trhu. Nemusí to nutne platiť pre Slovinsko, aj keď existujú literárne výmeny, vznikajú preklady jednotlivých diel a záujem o literatúru medzi všetkými tromi krajinami rastie. Cieľom antológie s výberom súčasných slovinských (Alenka Jovanovski, Denis Škofič a Tone Škrjanec), českých (Adam Borzič, Magdaléna Šípková a Ján Škrob) a slovenských autorov (Zuzana Husárová, Dominika Moravčíková a Viliam Nádaskay), ktorí momentálne predstavujú výrazné hlasy vo svojom domácom literárnom prostredí, je povzbudiť medzikultúrnu výmenu a cez preklady priblížiť tvorbu vybraných autorov slovinským, českým a slovenským čitateľom. Projekt, ktorého hlavná časť predstavuje mená súčasnej slovinskej, českej a slovenskej poézie a nadviazanie dialógu medzi nimi, zahŕňal niekoľkomesačný prekladateľský workshop, v ktorom si autori navzájom vybrali básne a virtuálne ich preložili do svojho jazyka – slovinskí účastníci preložili básne svojich slovenských a českých básnických kolegov do slovinčiny a naopak českí a slovenskí autori preložili vybrané slovinské básne do češtiny a slovenčiny. Tým sme rozšírili pôvodnú myšlienku prezentovať slovinskú literatúru slovenským a českým čitateľom a jej preklad do oboch jazykov rozšírili aj v

opačnom smere, čím sme slovinským čitateľom umožnili zoznámiť sa s najnovšou básnickou tvorbou českej a slovenskej literatúry. Vydanie antológie tým prináša rozmanité básnické hlasy, generačne a štylisticky rôznorodé poetiky, ktoré budú schopné osloviť široký okruh čitateľov, a zároveň kladie základy intenzívneho dialógu všetkých troch kultúr s bohatou tradíciou medzikultúrnych kontaktov a dúfa v ďalšie literárne stretnutia a spolupráce autorov v budúcnosti.

Aljaž Koprivnikar

Adam Borzič

Adam Borzič (1978) je jedním z nejznámějších jmen v současné české poezii. Je český básník, esejista, psychoterapeut a šéfredaktor literárního časopisu *Tvar*. Vyrůstal v Chorvatsku, kde studoval teologii a psychoterapii. Spolu s Kamilou Bouškovou a Petrem Řehákem založil básnickou skupinu *Fantasía*. Jeho básně byly opakovaně zařazeny do antologie nejlepších českých básní a byly přeloženy do několika světových jazyků. Borzič je autorem několika básnických a esejistických sbírek. Mezi jeho nejnovější publikace patří *Orfické linie*, *Západo-východní zrcadla* a sbírka esejů *Proroci postutopického radikalismu: Alexander Dugin a Hakim Bey*. Je významným organizátorem pražských literárních akcí a propagátorem české literatury.

Adam Borzič (1978) je eno najbolj prepoznavnih imen sodobne češke poezije. Je pesnik, esejist, psihoterapevt in glavni urednik literarne revije *Tvar*. Odraščal je na Hrvaškem, kjer je študiral teologijo in psihoterapijo. Skupaj s Kamilom Bouško in Petrom Řehákom je ustanovil pesniško skupino *Fantasía*. Njegove pesmi so bile večkrat vključene v antologijo najboljših čeških pesmi in so bile prevedene v več jezikov. Borzič je avtor več pesniških in esejističnih zbirk. Njegove najnovejše publikacije vključujejo *Orfické linie* (Orfične linije), *Západo-východní zrcadla* (Zahodno-vzhodna zrcala) in zbirko esejev *Proroci post-utopického radikalismu: Aleksander Dugin in Hakim Bey* (Preroka postutopičnega radikalizma: Aleksander Dugin in Hakim Bey). Je pomemben organizator praškega literarnega dogajanja in promotor češke literature.

Adam Borzič (1978) je jedným z najznámejších mien súčasnej českej poézie. Je český básnik, esejista, psychoterapeut a šéfredaktor literárneho časopisu *Tvar*. Vyrastal v Chorvátsku, kde študoval teológiu a psychoterapiu. Spolu s Kamilom Bouškom a Petrom Řehákom založil básnickú skupinu *Fantasía*. Jeho básne boli opakovane zaradené do antológie najlepších českých básní a boli preložené do niekoľkých svetových jazykov. Borzič je autorom niekoľkých básnických a esejistických zbierok. Medzi jeho najnovšie publikácie patria *Orfické linie*, *Západo-východní zrcadla* a zbierka esejí *Proroci postutopického radikalismu: Alexander Dugin a Hakim Bey*. Je významným organizátorom pražských literárnych podujatí a propagátorom českej literatúry.

O čem jsem psal já, Lorenzo Medicejský

A ty se mě ptáš, o čem psát? Troufalý mladíku.
Povím ti, o čem jsem psal já. Ach těch let, co jsem psal...

Psal jsem zbožné básně jako moje matka.
Nahříval jsem je paschální svící z včelího vosku.

Kál jsem se a vroucně plakal, nejčastěji při postu
a taky po smrti svého bratra.

Psal jsem bujaré popěvky pro potěchu pánů i dam.
Píseň prodavačů borových šišek, tak se jmenoval jeden z nich.

Psal jsem o radostech tělesné lásky, opěvoval krásu žen
a byl znalý i půvabu mužů, jak kázal božský Platón

Psal jsem, tak, abych cítil tělem světlo toskánské krajiny,
kterou jsem miloval, kterou jsem dýchal, kterou jsem snil.

Psal jsem o stádech hnaných na pastvu za růžového úsvitu,
v patách matkám klušou jehňata, pastýři nesou chromou ovečku.

Psal jsem o stádu v noci v ohradě z planěk a sítí, kdy do tmy
zní chrápání pastýřů, nasycených chlebem a mlékem.

Psal jsem o jeřábech letících k zhasínajícímu slunci, k té rudé kouli.
A o sokolech kroužících nad svou kořistí jak římská strana.

Psal jsem o olivových hájích, jejichž listí čechrané
mořským vánkem je hned šedé, hned zelené, šedé a zas zelené.

Psal jsem o tom, jak jiskra z pazourku
a podpálila suché podzimní listí. Od listí chytlo mláží...

Ach, ty zlé plameny, přeskakují na stromy,
svými jazyky pohlcují doupata, hnízda a pelíšky

a zděšená zvěř a ptactvo s dusotem a pleskotem
křídel prchá jak Pazziové po porážce.

Psal jsem o zimní krajině, v níž na sněhu temně září
černé obrysy borovic a pod nohama kůže zmrzlé listí.

Psal jsem o srnci, jehož lovec došťval k zoufalému skoku.
O trpělivém volku, který zápolil s nákladem kamení.

O vyčerpaném ptáku, který raději padne do vln,
než by se usadil na stožáru nepřátelské lodi.

Psal jsem o povodni řeky Ombrone,
o žluté vodě valící se z horské stráně,

jež unášela sebou kmeny a větve dubů a cesmín
a taky prkna z malé vesnické kůlny.

Psal jsem o drobné venkovance, jak s dítětem
na zádech odhání dobytek z dosahu stoupající vody.

Nenapsal jsem ale nic o tom, že čtvrtého dubna
zahynuli oba florentští lvi, naše chlouby.

A ani řádku o tom, jak jedna z ozdobných
mramorových koulí noc na to spadla na náměstí.

Zeptal jsem se tehdy, na jakou stranu spadla,
a když mi to pověděli, věděl jsem:

„Umřu, to je strana nejbližší mému domu.“
A byla hlášena další hrozivá znamení.

Při mši svaté v Santa Maria Novella
se zbláznila jedna žena, běhala po kostele a ječela,

že na ni útočí strašlivý býk s hořícími rohy.
Co hůř, sám Marsilio Ficino, naše platónská perla,

viděl na zahradě obrovité ryčící přízraky.
To už jsem nepsal, jen jsem ležel na poduškách,

pil lektvary a slábl, slábl, pak přijal tělo Páně
a Picovi della Mirandola jsem slabounkým hlasem

zašeptal: „Škoda, že mě smrt neušetřila, tak rád bych
ti pomoh doplnit tvou knihovnu.“

To už jsem nepsal já, bankéř, vládce, mecenáš, sběratel,
bojovník proti papežskému státu a usmiřovatel Itálie.

Lorenzo Magnifico.

O čem sem pisal jaz, Lorenzo Medičejski

In ti me sprašuješ, o čem pisati? Predrzni mladenič.
Povem ti, o čem sem pisal jaz. Vsa ta leta, kaj vse sem pisaril ...

Pisal sem pobožne pesmi kot moja mati.
Jih grel z velikonočno svečo iz čebeljega voska.

Kesal sem se in se vroče zjokal, najraje med postom,
pa tudi po smrti svojega brata.

Pisal sem prešerne popevke damam in gospodom v zabavo.
Pesem prodajalcev borovih storžev, kot se imenuje ena od njih.

Pisal sem o radostih telesne ljubezni, opeval lepoto žensk
in cenil moški šarm, o katerem je učil božanski Platon.

Pisal sem, da bi telesno začutil svetlobo toskanske pokrajine,
ki sem jo ljubil, ki sem jo dihal, ki sem jo sanjal.

Pisal sem o čredi, gnani na pašnik ob rožnati zori,
jagenjčkih v drncu za materjo, pastirjih, ki neso hromo ovčico.

Pisal sem o čredi ponoči v ogradi iz plohov in mrež, ko je iz teme
slišati smrčanje pastirjev, sitih kruha in mleka.

Pisal sem o jerebih, ki letijo k tonečemu soncu, tej rdeči krogli.
Pa o sokolih, kako krožijo nad plenom kot rimska stran.

Pisal sem o oljčnih gajih, kako v njih listje šumi
od sapice z morja, zdaj sivo, zdaj zeleno, zdaj sivo in zdaj spet ze-
le-
no.

Pisal sem o iskri s kresilnega kamna,
kako se je vnelo suho jesensko listje. Od listja pa še goščava ...

Ah, ti zlobni plameni, ki so preskočili na drevesa,
z jeziki goltali dupline, gnezda, brloge

in prestrašeno živad in ptice, en sam topot in frfot
kril, kakor Pazzijevi po porazu.

Pisal sem o zimski pokrajini, o temno lesketavih
črnih obrisih borovcev doli na snegu, kako pod stopali zahrska
zmrznjeno listje.

Pisal sem o srnici, ki jo je lovec prisilil v obupani skok.
O potrpežljivem volu, ki se bori s tovorom kamenja.

O izčrpanem ptiču, ki raje pade v valove,
kot da bi se usedel na jambor ladje sovražnika.

Pisal sem o tem, kako Ombrone poplavlja,
žolta voda se privali z gorskih pobočij,

s sabo nosi hlode in hrastove veje in črniko,
in tudi deske male vaške barake.

Pisal sem o drobni vaščanki, kako z otrokom
na hrbtu odganja govedo stran od rastočih voda.

Ničesar nisem napisal o tem, kako sta četrtega aprila
umrla oba leva, ponos mesta Firenze.

In niti vrstice o tem, kako je ena od okrasnih
marmornih krogel¹ noč pozneje padla na trg.

Tedaj sem vprašal, na katero stran je padla,
in ko so mi povedali, sem takoj vedel:

»Umr! bom, ta stran je najbližja mojemu domu.«
Še druge zlovešče vesti so prihajale.

Med sveto mašo v Santi Marii Novelli
je neka ženska zblaznela, begala po cerkvi in kričala,

da jo napada grozovit bik z ognjenimi rogovi.
Tem huje, ko je celo Marsilio Ficino, naš platonistični biser,

zagledal gigantske kruleče prikazni na vrtu.
Tega več nisem zapisal, ker sem ležal na blazinah,

pil zvarke in slabel in slabel, in pozneje sprejel Kristusovo telo
in Picu della Mirandola s slabotnim glasom

pošepnil: »Škoda, da mi smrt ni prizanesla, prav rad
bi ti pomagal dokončati knjižnico.«

Tega več nisem napisal, jaz, bankir, vladar, mecen, zbiralec,
borec proti papeški državi in pomiritelj Italije,

Lorenzo Veličastni.

Prevod v slovenščino/Překlad do slovinštiny/Preklad do
slovinčiny: Alenka Jovanovski

¹ Gre za petero krogel na grbu Medičejcev. (Op. prev.)

Leonardo o nedokončeném obraze medusy

Hledal jsem čern nejčernější,
aby tmavší byla víc než všechny ostatní černé.
Potřeboval jsem, aby z ní sálalo peklo,
aby se v ní každý škvor ztratil,
každé klíště zmizelo v jejích útrokách.
Potřeboval jsem ji tmavší, aby z ní mohli vylézt hadi,
a konečně zasyčeli, že tráva venku za domem
zežloutne strachy.

Potřeboval jsem, aby světlo mezi černí
snáz vystupovalo, jako když odsouzenec
kráčí na dřevo popraviště, bosý, strašlivě
osvětlen. Nebo když bohyně lásky vynoří se z pěny
tak úhledná, tak nelidsky krásná ve své záři
a poprvé se otočí k břehu,
na němž utíká chlapec za chlapcem.

Spletl jsem tolik černě, svázel jsem její toky
dohromady jak uzly, spletl jsem divoce hady jejích vlasů,
našel jsem tak tmavou barvu, že v ní už žádné světlo nezbylo.
Od té chvíle jsem mohl navrhnout i válečný stroj.
Ten nedokončený obraz mě nenaučil jen černé.
Mohl jsem stvořit anděla s jednou rukou
zakreslenou ve zkratce až po loket přímo před sebe,
zatímco druhá ruka mu spočívá na hrudi.
Snažil jsem se předmětům dát jejich oblost,
hlubokými stíny docílit ještě hlubších základních tónů.
Konečně jsem volně mohl dát průchod své zálibě
v lidech zvláštních hlav, vousů nebo vlasů.

Konečně jsem mohl spát bděle. Trochu být Lucifer.
Převracet stránky dějin, nedbale si při tom utíraje
jednu ruku do zástěry jako mnozí moji protivníci.
Anebo vytvarovat loutnu ve tvaru koňské lebky
skoro úplně ze stříbra, co vynikala zvučným hlasem.

Máš pravdu,
skoro jsem zapomněl na Medusu, nechal jsem ten
hladký kámen, o nějž se tříštila vlna hadů,
v nějakém paláci vedle kteréhosi anděla.
Černá mnou prošla mimochodem...
V den, kdy jsem obraz nedokončil, se mi ale zdál
divný sen, o jakémsi Angličanovi z budoucnosti,
který o tom obrazu
napíše verše.

Leonardo o nedokončani sliki meduze

Iskal sem najbolj črno črno,
da bi bila temnejša od vseh ostalih črnih barv.
Rabil sem tako črno, da bi iz nje seval pekel,
da se v njej izgubi vsaka strigalica,
da vsak klop izgine v njenem drobovju.
Potreboval sem jo čimbolj temno, da bi lahko iz nje prilezle kače
in nazadnje zasikale, da bi trava zunaj za hišo
porumenela od strahu.

Potreboval sem tako, da bi svetloba laže izstopala
med črnino kot kaznjenec,
ki se vzpenja na leseno morišče, bos in grozljivo
osvetljen. Ali ko se iz pene prikaže boginja ljubezni,
tako zala, tako nečloveško lepa v svojem sijaju,
in se prvič obrne proti obali,
na kateri fant lovi fanta.

Prepletel sem toliko črnih črt, njihove tokove sem zvezal
kot vozle, spletel divje kače njenih las,
našel sem barvo tako temno, da v njej ni bilo več svetlobe.
Od takrat dalje bi lahko brez težav naredil tudi vojaški stroj.
Ta nedokončana slika me ni naučila samo črne barve.
Lahko bi ustvaril enorokega angela,
ena roka skrajšana vse do komolca, stegnjenega predse,
druga počivajoča na njegovih prsih.
Predmetom sem poskušal dati njihovo zaobljenost,
z globokim senčenjem doseči še globlje osnovne tone.
Nazadnje sem lahko dal duška svojemu nagnjenju
do ljudi s čudnimi glavami, bradami ali lasmi.
Končno sem lahko spal buden. Bil malo Lucifer.
Prelistaval strani zgodovine, si nemarno brisal
roko ob predpasnik kot mnogi moji nasprotniki.
Ali oblikoval lutnjo v obliki konjske lobanje,
skoraj v celoti iz srebra, ki jo je odlikoval zvonki glas.

Prav imaš,
na Meduzo sem skoraj pozabil, pustil sem
ta gladek kamen, ki ga je razbil val kač
v neki palači poleg nekega angela.

Črna barva je šla mimo mene samo mimogrede ...
Tistega dne, ko nisem dokončal slike, sem sanjal
čudne sanje o nekem Angležu iz prihodnosti,
ki bo o tej sliki
pisal verze.

Prevod v slovenščino/Překlad do slovinštiny/Preklad do
slovinčiny: Tone Škrjanec

Co bys měl, synku, vědět o Dantovi

Ptáš se, jak dospěje básník k pravému vidění?
Inu, nejsem básník. Sepsal jsem jen v deseti dnech
žertovné příběhy, leč proto mi otázku nekladeš.
Jeho by ses měl ptát! Pravda, psal jsem o něm rád.
Byl mi dražší než první doušek vody po prohýřené noci
a jeho hlas byl sladší než polibek macaté Julie.
Ne, v pekle ta odpověď neleží. Anebo leží,
ale úplně, úplně jinak. Víš, on měl tak
snědou pleť, že ženské si špitaly: „To je ten,
co chodí do pekla a zpátky, kdykoli se mu zlíbí,
a nosí sem nahoru zprávy o těch, co jsou tam dole.“
Ale v tom to nebylo. Nebyla to troufalost.
On nebyl troufalý. Ani zpupný. Měl bys vědět, synku,
že když tam byl, uviděl jeden z těch ubožáků,
kterým Soudce železný trest vyměřil, že Dante vrhá stín
nalevo, *nalevo*, představ si! Tak tím našeho mistra překvapil,
že se ohlédl a hned od svého mistra, však víš, toho,
jemuž pohled na nebeskou báň, neb jest pohan, je odepřen,

schytil pokárání, ať se mu mysl nekalí a postupuje vpřed.
 Víš, jednu věc ale Vergilius přeci jen nevěděl,
 že to, že se ohlédnul, souviselo právě s tím, že vrhal
 stín nalevo, nalevo, stín! Protože svůj poklad máš,
 kde je tvé srdce. A když srdce máš, máš poklad,
 řekl bych. Tak já ti to povím. On vešel do ráje
 s jizvami své florentské lásky. A slyšel tam slova,
 tak jednoduchá, až prostinká: „Jsem to já, ano, Beatrice.“
 A v tom je klíč, že vešel do ráje s jizvami. Nic víc.

Kar bi moral, moj sin, vedeti o Danteju

Sprašuješ, kako pesnik pride do resničnega videnja?
 Torej, jaz nisem noben pesnik. V desetih dneh sem napisal
 zgolj šaljive zgodbe, ampak to ni to, kar sprašuješ.
 Moral bi vprašati njega! Res, o njem pišem z veseljem.
 Bil mi je dražji kot prvi požirek vode po prekrokani noči
 in njegov glas je bil slajši kot poljub debelušne Julije.
 Ne, odgovora ni moč najti v peklu. Ali pač,
 ampak popolnoma popolnoma drugače. Veš, bil je
 tako temne polti, da so ženske šepetale: »To je ta,
 ki hodi v pekel in nazaj, kadarkoli se mu zljubi,
 in prinaša novice o tistih spodaj.«
 Vendar ni bilo tako. Ni bila to predrznost.
 Ni bil predrzen. Niti ošaben. Vedeti moraš, moj sin,
 da je takrat, ko je bil tam, eden od nesrečnežev,
 ki mu je sodnik naložil železno kazen, opazil, da je Dantejeva
 senca padla na levo, na levo, si predstavljaš. Tako je presenetil
 našega mojstra,

da se je ta ozrl nazaj, in njegov mojster, saj veš, on,
 ki mu je bil pogled na nebeški svod zabranjen, ker je pogan,
 ga je pokaral, naj ne bo temnih misli in pojde naprej.
 Toda veš, Vergil ni vedel,
 da je že to, da se je ozrl, vplivalo na padec
 sence na levo, na levo, senca! Ker tvoj zaklad
 leži tam, kjer je tvoje srce. In kjer imaš srce, imaš zaklad,
 bi rekel. Torej, povedal ti bom. Vstopil je v raj
 z brazgotinami florentinske ljubezni. In tam je slišal besede,
 tako preproste, da so bile že skoraj naivne: »Jaz sem, da, Beatrice.«
 In to je ključ, v raj je vstopil z brazgotinami. Nič več.

Prevod v slovenščino/Překlad do slovinštiny/Preklad do
 slovinčiny: Denis Škofič

Zuzana Husárová

Zuzana Husárová (1983) je vedecká pracovníčka, lektorka na Univerzite Komenského (Slovensko) a na Universitaet fuer Angewandte Kunst (Rakúsko), poetka a umelkyňa v oblasti elektronickej literatúry a textových vystupení. Tvorí zvukovú poéziu, interaktívnu digitálnu poéziu a transmediálnu poéziu. Spolupracovala na multimedialných projektoch s mnohými medzinárodnými poetickými menami, vytupovala v Európe aj v USA, vydala niekoľko básnických zbierok (*liminal*, *lucent*, *Amoeba*) a vedeckých štúdií.

Zuzana Husárová (1983) je raziskovalka, predavateľnica na Univerzi Comenius (Slovensko) a na Universitaet fuer Angewandte Kunst (Avstria), pesnica in umetnica na podrobie elektronickej literatúry in besedilnih performansov. Ustvarja zvočno poezijo, interaktivno digitalno poezijo in transmedijsko poezijo. Pri multimedialnih projektoch je sodelovala s številnimi mednarodnimi pesniškimi imeni, nastopala tako po Evropi kot tudi v ZDA, za seboj pa ima izdanih več pesniških zbierok (*liminal*, *lucent*, *Amoeba*) ter znanstvenih štúdií.

Zuzana Husárová (1983) je výzkumnice, lektorka na Univerzitě Komenského (Slovensko) a na Universitaet fuer Angewandte Kunst (Rakousko), básniřka a umělkyně v oblasti elektronickej literatury a textových performancí. Tvoří zvukovou poezii, interaktivní digitální poezii a transmediální poezii. Spolupracovala se mnoha mezinárodními básnickými jmény na multimedialních projektech, vystupovala tak v Evropě jak ve Spojených státech, a vydala několika básnických sbírek (*liminal*, *lucent*, *Amoeba*) a vědeckých studií.

Fraktály

daj mi vodu, daj mi tok: bude, ako nebolo
a tí, čo nechcú ľudí, si kúpia mačky, tí, čo nechcú mačky, psov
ostatní rybky a morčatá, plazy, vtáky a väčšie rozlíšenia tvorov
transgresívne sily, zaťaté zuby, sebaodraz v uschnutej mozgovej
tekutine
vodné plochy hrtanom s prímiesou mydla, príchuťou hormónov
keď ešte tečie, pime: načri ľavou zadnou zvrchu nadol
do ktorého údu, ktorej hlavy, červeň v ktorom oku a dierke
don't look back & swallow this now
bývame v parkoch a perinách, na pomedzí vzduchu a ohňa
now & now, now & now, now & now & now, this now, now &
a teraz to všetko rozvibruj:
urob, napíš a zahraj, ako som to cítila, keď
si moje slová rozfúkol pavúcou púpavou
aha, ako z nich sneží
pokoj, sklon a mäkko
tri, päť, osem polôh vodnatosti
rozbité fraktály neba
fluidita zakorenená v atómoch
hľadať, hľadať a nájsť
náušnice zvané nadej
stúj ráno, prosím ťe, stúj ráno
chyť si vločku do ruky a pozri, ako sa roztavila do viet
nechaj ju zmrznúť vlastnou teplotou a pohľad sa
už dosnežilo
tak si ju vypi
já totiž nemôžem vstať

Fraktali

daj mi vodo, daj mi tok: tako bo kot še nikoli
in tisti, ki ne marajo ljudi, kupujejo mačke, tisti, ki ne marajo mačk,
pse,
drugi ribe in morske prašičke, plazilce, ptice in bitja z večjo
ločljivostjo
transgresivne sile, stisnjeni zobje, samorefleksija v posušenju
možganski tekočini
vode s primesjo mila in okusi hormonov drsijo po grlu
ko še tečejo, pijmo: potisni svojo levo roko od zgoraj navzdol
v kateri ud, čigavo glavo, v rdečino katerega očesa in katere luknje
don't look back & swallow this now
živimo v parkih in pernicah, na meji med zrakom in ognjem
now & now, now & now, now & now & now, this now, now &
in zdaj vse to zavibriraj:
delaj, piši in igray, kako sem se počutila, ko
si z regratovim pajkom razpihal moje besede
aha, kako z njih snežijo
mir, naklonjenost in mehkoba
tri, pet, osem položajev vodenosti
razbiti fraktali nebes
fluidnost, ukoreninjena v atomih
išči, išči in našel boš
uhane imenovane upanje
stůj ráno, prosím tě, stůj ráno
ujemi snežinko v svojo roko in poglej, kako se stopi v stavke
pusti, da zmrzne pri svoji lastni temperaturi in božaj se
nehalo je snežiti

zato popij

já totiž nemůžu vstát

Prevod v slovenščino/Překlad do slovinštiny/Preklad do slovinčiny: Tone Škrjanec

Dovozy

o 2 minúty? budete?
auto zastavilo, správy predal kuriér
všetko zaplatené, bez kontaktu
bez zámen, bez náčrtu, bez vzdychu: už zase
bez lacných odrenín a vášne
zabalené miesto ticha
zbalené priečinky a tvorba
bez spätnej adresy
z balíku trčali nitky
boli to svedomie, úzkosť a bájky
rozviažte až doma, fragile
ste na adrese?
už sme pochodili, poželali, dosnívali
sme doma a vítame
budúcnosť a koncových užívateľov
otvorím vám dvere, nech nezmoknete
veď tu už dávno neprší, to len v predpovedi
z auta nevidíte oblohu?
stratili sme hmatateľnosť, mechaniku, umenie kinetiky
keď sa podpíšem, vymažte si ma

správy o koncoch bolia viac, ak si ich sama odlepíš
 buničina zhorela v nožniciach, leto zaspalo v karanténe
 tajomstvá slnečníkov nahryzol piesok
 zmizli ľudské stopy v mori
 odviate strany prísteliek
 zachytilo písmeno túžby
 keď poslední budú bez hlasu
 tých v strede omámi
 chorál spojených nádob
 aj to sme boli zhovievaví: kto nechcel, ani nepípol
 dopípal zvyšok
 správy o koncoch sa uzavreli v ďalšom vagóne, v ďalšom dni
 v ďalšom človeku
 a dieťa ti pošepne: to osud piští
 môžeš byť pekná púpava

Uvoz

čez 2 minuti? pripravljen?
 avto se je ustavil, kurir je predal novice
 vse je poravnano, brez stika
 brez zamenjav, brez orisa, brez vzdih: že spet
 brez poceni odrgnin in strasti
 ovite v prostor tišine
 zapakirane mape in stvaritve
 brez povratnega naslova
 iz paketa so štrlele niti
 bile so vest, tesnoba in basni
 razvežite šele doma, fragile

ste na svojem naslovu?
 že smo nehali korakati, si želeti, sanjati
 doma smo in pozdravljamo
 bodoče in končne uporabnike
 odprla vam bom vrata, da se ne boste zmočili
 navsezadnje, tukaj že dolgo ni deževalo, zgolj v napovedih
 mar ne vidite neba iz avta?
 izgubili smo oprijemljivost, mehaniko, umetnost kinetike
 ko se podpišem, me izbrišite
 novice o koncu bolj bolijo, če si jih odlepiš sama
 celuloza je gorela v škarjah, poletje je zaspalo v karanteni
 skrivnosti sončnikov je grizel pesek
 človeške stopinje so izginile v morju
 odvita stranica dodatne postelje
 je bila ujeta v črko hrepenenja
 ko bo zadnji brez glasu
 bo tisti srednji omamljen
 spev povezanih plovil
 in mi smo še zmeraj odpuščali: kdor ni hotel, ni pisnil
 ostali so tanko piskali
 poročila o koncu so bila zaprta v drugem vagonu, na drug dan
 v drugi osebi
 in otrok ti zašepeta: ta usoda piska
 lahko si lep regrat

Prevod v slovenščino/Překlad do slovinštiny/Preklad do
 slovinčiny: Denis Škofič

Strnádliky

môžem darovať len polovičné množstvo krvi
sebe verzus ostatným
analógie k satiu spoločnosti
tiché záruky, posily, dúfaš
dúfala si v posuny, zmeny, nové doby, nové porozumenia
dúfala si, nádych a výdych, nádych a výdych, nádych a prázdno
sladké spavé nevedomia, zabudnúť a povstať z koberca
nalistovať, prisunúť, potopiť sa
ako vo sne, na ktorý si už dávno zabudla
nakradnuté zbierky rozkoše z textu prúdia v žilách
všetko má aj tak svoj chod, ktorému nevieš čeliť
čakanie je teraz, je nové teraz
už ani nevieš, či slová majú svoju formu
a ľudia dole sa stále len vítajú
dobrý deň a u vás čo nové?
ešte chcem písať a chcem sa rozprávať
otázka, otázka, odpoveď, za ňou ticho
ostáva protestovať a chcieť byť vypočutá
postoj, krok, za ním pssst
na stene oblaky a čipka
odtlačky prstov v hemisférach
tí poučení z minulosti
veria v nové nádeje
u nás postvírus priniesol ďalšie poklesy
vytrčanie znamená, že len vyššie vyskakuješ
vraj sme sa v týchto dňoch zabudli červenáť
a spektakl je len túžbou spoločnosti po spánku, podľa Deborda
chodíš za mnou, ale vyzerá to, akoby som ja chodila za tebou
a keď konečne postavím čas na domácu váhu, zistím, že schudol

tak si konečne podme ľahnúť
pred pahlnosťou sveta má spánok ešte stále šancu
menej než osem, viac než päť
ako si ustelieš, s takými sa zobudíš
masová synchronizácia vedomia a pamäti
čo neviem, to neprezradím
keď nevibruje, spím
nebudme ako strnádliky jazvečie počas migrácie
letia sedem dní bez oddychu a skúma ich armáda
každodenný život, každodenný život, každodenný život,
každodenný život, každodenný
znamená možnosť doplniť slovo život
mama, neviem prečo ty máš veľa dôvodov na nervy
privinieš si dieťa, zaspievaš, zaplačeš nad svetom
privinieš si dieťa, zaspievaš
zaspievaš
keď oni spia
tak ty
keď oni spia
tak ty
keď oni spia
tebe oči vyschnú a len sa uistíš, že
ďalším pravidlom sa aj tak nič nevyrieši
na výlete v Los Angeles na mňa žena v hrôze zakričala:
ona mala byť mŕtva
ona mala byť mŕtva
ja som len nešla na zelenú
každý deň života je navyše
migrujúce strnádliky už klopú na okno
a to, po čom túžiš, je
doplniť slovo na konci riadka

nájst percento zmyslu
 ktoré by z domu vyšlo na ulicu
 z ulice do mesta, z mesta do štátu
 ktoré by nás pokrýlo ako dych spiachich detí
 a ten tvoj

Vrabci

Darujem ti lahko le pol toliko krvi
 jaz versus drugi
 analogija na to, kako družba cuza
 tihe garancije, podpore, upaš
 upala si v zamenjave, spremembe, nove čase, nova razumevanja
 upala si, vdih in izdih, vdih in izdih, vdih in praznota
 sladko spanje nezavednega, da bi pozabila pa spet vstala s
 preproge
 prelistati, potegniti, se pogrezniti
 kakor v sanje, ki si jih že davno pozabila
 nakradene zbirke ugodja v tekstu ti grejo po žilah
 vsaka s svojim potekom, s katerim se ne moreš soočiti
 čakanje je sedaj, to je novi sedaj
 ne veš pa niti, če imajo besede svojo obliko
 in glede ljudi spodaj, če se še vedno pozdravljajo
 živijo, kaj novega pri vas?
 še zmeraj hočem pisati in hočem govoriti
 vprašanje, vprašanje, odgovor, pa za njim vse tiho
 preostane protestirati in hoteti biti slišani
 drža, korak, za njim pa pššššt
 na steni oblaki in čipka

prstni odtisi v hemisferah
 ti, ki so se naučili od preteklosti
 verjamejo v nova upanja
 postvirus nam je prinesel nadaljnji propad
 pravijo, da pozabljamo zardevati v teh dneh
 če štrliš ven, pomeni, da si samo skočil više
 in spektakel je samo družbena želja po spancu, pravi Debord
 hodiš za mano, ampak videti je, kot da sem jaz hodila za tabo
 in ko končno postavim čas na našo domačo tehtnico, odkrijem, da
 je že shujšala
 torej se končno pojdimo uleč
 proti požrešnosti sveta ima mirni spanje neko šanso
 manj kot osem, več kot pet
 kakor si postelješ, tako se tudi zbudiš
 masovna sinhronizacija zavesti in spomina
 česar ne vem, tega ne razkrivam
 ko ne vibrira, spim
 ne bodimo kakor vrabonad² med selitvijo
 sedem dni leti brez prestanka, nadzoruje ga vojska
 vsakdanje življenje, vsakdanje življenje, vsakdanje življenje,
 vsakdanje
 pomeni sposobnost dopolniti besedo življenje
 mami, ne vem, zakaj imaš toliko razlogov za živčnost
 pestuješ dojenčka, zapoješ, objokuješ ta svet
 pestuješ dojenčka, zapoješ
 zapoješ
 ko oni zaspijo
 tudi ti

² *Zonotrichia leucophrys gambelii*, vrabec z belo krono, ki živi v Severni Ameriki. (Op. prev.)

ko oni zaspijo
tudi ti
ko oni zaspijo
se ti oči posušijo in se zaveš, da
drugo pravilo še vedno ne reši ničesar
na izletu v Los Angelesu je neka ženska v grozi zakričala na mene:
morala bi biti mrtva
morala bi biti mrtva
pa samo pri zeleni nisem šla čez
vsak dan življenja je dodatek
seleči se vrabonadi že trkajo na okno
in to, kar si želiš ti, je
na koncu verza dodati besedo
najti tisti odstotek pomena
ki bi iz tvojega doma šel na ulico
iz ulice v mesto, iz mesta v državo
in nas pokril kakor dih spečih otrok
in neki tvoj

Prevod v slovenščino/Překlad do slovinštiny/Preklad do slovinčiny: Alenka Jovanovski

Korene

umenie musí byť radikálne, ako hovorí moja žena, hovorí muž na
cige, radikálne by bolo,
keby si sa na pódiu vyzliekla, ale je vždy osviežujúce, keď sa nečíta
z knihy

MIND THE GAP

sexizmus náš každodenný, chráň nás

MIND THE GAP, adresuje hlas priamo mne, nemysli na to všetci chcú byť svieži, hlavne v 90-ke, i počas salónčekov. a sneh, ten musíš v tých bytoch zaprataných knihami nalinkovať z koberca na koberec, z líca na líce, z nohy na nohu, aj v tých malých bytoch, kde sa stretáva kultúra. v Rusku literárna avantgarda na veľké byty nemá, zhovára sa literát z Moskvy na ceste po západných univerzitách s iným literátom a dvoma obdivne tleskajúcimi ženami, v Rusku nie je žiadna cenzúra, to si len západné médiá vymysleli, všetci tam píšú, kto len chce, aj homosexualita je široká téma, problém je, kto to všetko číta? a prášky. kde som si tie nechal? pýta sa ktosi. kvapky. krvavničky. kde som nechal nôž? kde som ho nechala? kde sme to? toľko si daj, koľko vypiješ. naraz, nech sa ti tlak vyrovná. prvý raz to počujem. ú, nepočujem vás, vypadáva signál. biologicky významné podnety tvoria 1. signálnu sústavu. u človeka môžu byť podnetom i myšlienky, ktoré sú základom myslenia, reči a práce, teda 2. signálna sústava.

Fuite covers not only the act of fleeing or eluding but also flowing, leaking, and disappearing into the distance. It has no relation to flying, piŝu Deleuze a Guattari.

ošúchané chrbty, vybielené sedadlá, posun, kocka, posun,
lesklé biela so žilkami. línia vtekaní. línia úteku. vystretí k stene,
pochodom vhod. a kto vás tu chce? a nás? tu kto? všetci
sme imigranti. nomádizmus. rizomatické mravce. ale ja som
v tom vagóne nerobil, kolega by bol povedal, neviem o tom,
takže nie. iba čo sú predpísané, hovorí sprievodca, ľudia vravia

taktaktaktaktaktaktaktaktaktaktaktaktaktak
taktaktaktaktaktaktak

MIND THE STOP

dier výpadku nie je nikdy dost. igelitky porúch. fľaše
spánku. preležaniny

*The line of flight marks: the reality of a finite number of dimensions
that the multiplicity effectively fills; the impossibility of a
supplementary dimension, unless the multiplicity is transformed
by the line of flight; the possibility and necessity of flattening all
of the multiplicities on a single plane of consistency or exteriority,
regardless of their number of dimensions.* 12 dimenzií je málo,
hovorí sestra vo Fuge, za rachotu grimu, za funenia parostroja,
v alkoholickom opare, virtuálnej realite, je ich aspoň 22.
počuj, ten idiot mi povedal, že už nemám moc času, a to má o 20
rokov viac, kričí slečna vo vinárni. *Multiplicities are defined by the
outside: by the abstract line, the line of flight or deterritorialization
according to which they change in nature and connect with other
multiplicities,* stále D. a G.

a vy sa nebojíte ísť so mnou do výťahu? pýta sa pán s prilbou, tiež
na bicykli, taká pekná mladá dáma. nie, prečo? ani v noci by ste
sa? nie, prečo? ved' viete, Petržalka, aha, aj ten výťah, koľko má,
5-6 rokov, ako vyzerá? syn si kupoval byt a odhovoril som ho od
Petržalky. my sme si tu kúpili.

a ty si jej manžel? pýta sa filozof muža počas literárneho festivalu
v A4. a čo jej nespraviš dieťa, nech sa už... (sloveso).

– WTF?

– prosím?

musíte uznať, hovorí pán, bicyklujú z výťahu, že nie sme kultúrny
národ

Korenine

kot pravi moja žena, umetnost bit mora radikalna, pravi moški
na čiku, če bi se slekli na odru, bi to bilo radikalno, je pa še vedno
osvežujoče, kadar ljudje ne berejo zgolj iz svoje knjige

MIND THE GAP

naš dnevni seksizem, reši nas

MIND THE GAP, ~~se glas obrača naravnost name.~~ ne ukvarjaj se s tem

vsi hočejo biti sveži, posebej devetdesetletniki, ki obiskujejo
literarne salone; ta belega je treba potegniti samo črtico, sredi teh
stanovanj, ki so natlačena s knjigami, od preproge do preproge, od
lica do lica, od noge do noge, celo v onih mičkenih stanovanjčkih,
kjer so kulturni dogodki. literarna avantgarda v Rusiji si ne more
privoščiti velikih stanovanj, pravi pisatelj iz Moskve med turnejo
po zahodnjaških univerzah, še z nekim drugim pisateljem je pa
z dvema ženskama, ki občudujejo ploskata, v Rusiji ni nobene
cenzure, samo zahodnjaški mediji si nekaj izmišljajo, vsakdo je
svoboden, da piše, vsakdo, kdor hoče, homoseksualnost je prav
tako precej razširjena tema, problem pa je, kdo to sploh bere?
pa tablete. kje sem jih pustil? vpraša nekdo. kaplje. krvavice. kje
sem pustil svoj nož? kje sem ga pustil? pa kje sploh mi smo? popij,
kolikor ga lahko neseš. zvrni ga, da se ti krvni tlak malček nagliha.
prvič to čujem. ooooo, ne morem te slišati, signala je zmanjkalo.

biološko pomenljivi dražljaji izoblikujejo prvi signalni sistem.
pri človeku dražljaji vključujejo misli, iz katerih se vzpostavijo
mišljenje, govor in delo – drugi signalni sistem, pravi študija.

*Fuite covers not only the act of fleeing or eluding but also
flowing, leaking, and disappearing into the distance. It has no*

[illegible]

The line of flight marks: the reality of a finite number of dimensions that the multiplicity effectively fills; the impossibility of a supplementary dimension, unless the multiplicity is transformed by the line of flight; the possibility and necessity of flattening all of the multiplicities on a single plane of consistency or exteriority, regardless of their number of dimensions.⁴ 12 dimenzij je premalo, pravi sestra v klubu Fuga, nad drdranjem grime muzike, nad puhanjem parne mašine, v alkoholnih hlapih, v virtualni realnosti jih je vsaj 22.

poslušni, un idiot mi je rekel, da mi zmanjkuje časa, pa je 20 let starejši od mene, vzklikne dekle v vinoteki. *Multiplicities are defined by the outside: by the abstract line, the line of flight or deterritorialization according to which they change in nature and connect with other multiplicities.*⁵ še vedno D. in G.

3 »Fuite« ne pokriva le dejanja izogibanja ali izmikanja, ampak tudi pretakanje, puščanje in izginjanje v daljavi. Nobene zveze nima z letenjem. (Op. prev.)

4. Linija znakov pobega: realnost končnega števila dimenzij, ki jih množstvo učinkovito zapolni; nemožnost dodatne dimenzije, razen če množstva ne spremeni prav linija pobega; možnost in nujnost sploščitve vseh multiplicitet na eni sami ravnini konsistence ali zunanjosti, ne glede na število njihovih dimenzij. (Op. prev.)

5 Multiplicitete so določene z zunanjščino: z abstraktno linijo, linijo pobega ali

pa tebe ni nič strah it v dvigalo skupi z mano? vpraša možki
s čelado, prav tako na kolesu, takale luščna mlada dama. ne,
zakaj le? celo ponoč da te ne bi blo strah? ne, zakaj le? sej
poznaš Petržalko⁶, viš, celo dvigalo, kulk let je že tuki, 5, 6, pa lej
zaj, kak zgleda. moj sin je nameraval kupit stanovanje, pa sem
ga pregovoril, naj ne kupuje v Petržalki, smo kupli enga tukile.
torej ste vi njen soprog? vpraša filozof na literarnem festivalu v
kulturnem prostoru A4. zakaj ji na hitr ne napraviš dojenčka, tako,
da bo končno ... (glagol).

- WTF

– kako prosim?

morte priznat, pravi moški, ko odbiciklira, mi nismo noben kulturni
narod

Prevod v slovenščino/Překlad do slovinštiny/Preklad do
slovinčiny: Alenka Jovanovski

deteritorializacije, v skladu s katero se v naravi spreminjajo in se povezujejo z drugimi multiplicitetami. (Op. prev.)

6 Petržalka je mestna četrť Bratislave na desnom brehu Donave (Op. prev.).

Alenka Jovanovski

Alenka Jovanovski (1974) je pesnica, prevajalka, literarna kritičarka, esejistka in urednica. Po doktoratu iz primerjalne književnosti je poučevala na Univerzi v Ljubljani in Univerzi v Novi Gorici, od leta 2011 dela samostojno. Prevaja iz sodobne italijanske in književnosti, pisane v angleškem jeziku. Objavila je dve zbirki poezije (*Hlače za Džija, Tisoč osemdeset stopinj* – za katero je leta 2019 prejela *Veronikino nagrado*), njene pesmi so prevedene v španščino, angleščino in poljščino. Objavljene so bile v antologiji pesnic iz Češke, Ukrajine in Slovenije (v poljščini, 2013) in v ameriški antologiji slovenske poezije (2017). Piše tudi študije in eseje o poeziji, kjer se posveča vprašanju etičnega, estetskega, in strategijam deaktivacije biopolitičnega stroja.

Alenka Jovanovski (1974) je básnířka, překladatelka, literární kritička, esejistka a redaktorka. Po ukončení doktorátu z literární komparistiky učila na univerzitě v Lublani a na univerzitě v Nové Gorici, a od roku 2011 pracuje na volné noze. Překládá ze současné italštiny a z angličtiny. Vydala dvě básnické sbírky (*Hlače za Džija, Tisoč osemdeset stopinj* – za kterou v roce 2019 získala *Veronikinu cenu*) a její básně byly přeloženy do španělštiny, angličtiny a polštiny. Byly publikovány v antologii básníků z České republiky, Ukrajiny a Slovinska (v polštině, 2013) a v americké antologii slovinské poezie (2017). Je také autorkou studií a esejů o poezii, kde se zaměřuje na

problematiku etiky, estetiky a strategií deaktivace biopolitického stroje.

Alenka Jovanovski (1974) je poetka, prekladateľka, literárna kritička, esejistka a redaktorka. Po ukončení doktorandského štúdia v odbore komparatívna literatúra učila na univerzite v Lubláne a na univerzite v Novej Gorici a od roku 2011 pracuje samostatne. Prekladá zo súčasnej taliančiny a anglickej literatúry. Vydala dve básnické zbierky (*Hlače za Džija, Tisoč osemdeset stopinj* – za ktorú v roku 2019 získala *Veronikinu cenu*), jej básne boli preložené do španielčiny, angličtiny a poľštiny. Boli publikované v zborníku básnikov z Českej republiky, Ukrajiny a Slovinska (v poľštine, 2013) a v americkom zborníku o slovinskej poézii (2017). Piše tiež štúdie a eseje o poézii, kde sa zameriava na problematiku etiky, estetiky a stratégie deaktivácie biopolitického stroja.

Joan Jara, 11. 9. 1973

ljubiti tiste,
izgubo katerih
je že vnaprej
vredno nositi,

ne kot oltar
(bilo bi slavljenje nasilja),
in ne kakor brežno
(tako bi se utopila),

ampak kot tiste,
zaradi katerih se vsak dan

(če so ali niso)
znova rodím.

Joan Jara, 11. 9. 1973

milujeme ty,
jejichž ztráta
má cenu,
když ji neseme

ne jako oltář
(byl by slavením násilí),
ne jako jeskyně
(to bych se utopila),

milovat je jako ty,
pro které se každý den
(jestliže tu jsou nebo nejsou)
znovu rodím.

Prevod v češtině/Překlad do češtiny/Preklad do češtiny:
Magdaléna Šipka

Joan Jara, 11. 9. 1973

milovat tých
ktorých strata
je hodná toho,
aby bola znášaná vopred,

nie ako oltár
(to by oslavovalo násilie)
a nie ako priepasť
(to by ma utopilo),

milovať ich ako tých
pre ktorých sa každý deň
(ak tu sú alebo nie sú)
rodím znovu.

Prevod v slovaščino/Překlad do slovenštiny/Preklad do
slovenčiny: Dominika Moravčíková

Proizvajanje kisika (govori Tussy Marx)

Za S. in Iztoka Osojnika, ki pravi, da šele tu spodaj proizvajamo kisik

Jenny z Lenchen krpa nogavice,
Karl že tri tedne piše in popravlja teze.
To je njihova obramba
proti zlu, ki lije, lije to poletje in ne dovoli
niti dne predaha.

Jaz sem še naprej idiot: knjaz Miškin v krilu.
 Ne želim, da ljudje bivajo v bedi in zamolku in bolezni,
 proti vsemu temu delam ogenj, zrak.
 Nastasja Filipovna je edina, ki jo potrebujem v tej tovarni.
 Brado nosi, mastni blond lasje ji segajo do srede hrbta.
 Z besedami se spretno suka po parketu
 in žametno objema tujce.
 Osmojene dlačice nad usti so njene
 ugasle revolucije.
 Jezik je prižgala in upihnila, kadi ga kot viržinko.
 Ljubim jo kljub temu in ji pišem pisma, vsak dan eno.
 Slišiš, Nastasja, kdaj se vidiva,
 kdaj se prižgeva čisto, svetlo?
 Ampak Nastasja enkrat je, resnična, krasna, ognjevitá,
 drugič – ni.
 To me razcepi vse do dna.
 V razpoki bivam kakor v hiši, ki me razseljuje.
 Užitek je, ko hočem še, ko nočem še.
 Če pustim, naj plava in se razpušča v daljavi,
 naenkrat vidim morje kot brezkraven prostor.
 Prozoren in globok azur.
 Vsi izhajamo iz te tople župe,
 vsi smo župa, oj Nastasja!
 Strastno in nevidno se dogaja ta ljubezen.
 Moja prva teza je o njej in miru in o delu.
 Ne uspe mi je
 zapisati, besede sproti zdrsnejo.
 Z izdihom ljubim, z vdihom preobražam temno snov.
 Mišice na vso moč stisnem, ko potujem proti dnu.
 Mehurčki, ki mi vrejo iz pljuč, postanejo dragulji.
 Vsakič, ko si upam globlje, morje globlje diha,

ena sama gromozanska pljuča.
 Bivati tu spodaj je neznosno, ampak čudovito.
 Samo dva delovna postopka proti zlorabi znam:
 prvi je za ogenj, kompresija srca,
 drugi – proizvodnja kisika.

Tvorba kyslíku (mluví Tussy Marx)

Pro S. A Iztoka Osojnikova, který říká že jen zde dole vyrábíme kyslík

Jenny a Lenchen spravují ponožky,
 Karl píše a reviduje svoje články.
 Toto léto bláznivě lije, nedovolí si ani jeden den odpočinout.
 Jsem stejný starý idiot: Princ Mishkin v sukních.
 Nechci aby lidé žili v bídě, umlčení a nemocní,
 proti tomu všemu tvořím oheň a vzduch.
 Nastasja Filipovna je jediný koho ve své továrně potřebuji.
 Nosí bradku a středně tmavé dlouhé umaštěné blond vlasy,
 umně točí se svými slovy po tanečním parketu.
 Její objetí jsou sametová, sdílí je s cizinci.
 Popálené vousy nad jejími rty jsou uhašené revoluce.
 Zapaluje svůj jazyk, profoukne ho, pak kouří jako by to byl doutník.
 Nicméně, nepřestala jsem ji milovat, psát pro ni dopisy, ne na
 jediný den.
 Neslyšíš mě, Nastasjo, kdy se setkáme,
 kdy se navzájemně zažehneme čistě a jasně?
 Ale Nastasja – někdy je, skutečná, krásná, žhnoucí,
 a někdy – není.

To mě roztíná až na dno.
 Žiji v prasklině jako v domě, který mě nechává vymístěnou.
 Je v tom potěšení, že chci víc, že už nechci víc.
 Kdybych to nechala zmizet ve vzdálenosti
 najednou jako bych viděla moře: prostor bez krajů.
 Nic než průzračnost a hluboký azur.
 Všichni jsme vyšly z téhle teplé polévky,
 všichni jsme tato teplá polévka, Nastasjo!
 Vášnivě a neviditelné jsou způboby jakými se děje láska.
 Můj první článek je o lásce a míru a práci.
 Nezvládla jsem
 to sepsat, moje slova mi stále unikala.
 S každým výdechem miluji, s každým výdechem přeměňuji černou
 hmotu.
 Zatínám svaly, dotýkám se dna.
 Bublíny, které vycházejí z mých plic jsou jako klenoty.
 Pokaždé když mám odvahu jít hlouběji, oceán se hloupěji
 nadechne,
 jedna obrovská plíce.
 Být zde dole je nesnesitelné, ale krásné.
 Znáám jen dva postupy proti zneužívání:
 první – tisknout něčí srdce až k zažehnutí ohně,
 druhý – vytvářet kyslík.

Prevod v češtině/Překlad do češtiny/Preklad do češtiny:
 Magdaléna Šipka

Produkcia kyslíka (hovori Tussy Marx)

Pre S. a Iztoka Osojnika, ktorý vraví, že iba tu dole produkujeme kyslík

Jenny a Lenchen zašívajú ponožky,
 Karl už tretí týždeň prepisuje svoje tézy.
 Bránia sa tak
 pred zlom, ktoré sa na nich toto leto leje a leje
 a nenecháva ich vydýchnuť.
 Som rovnaký idiot: Knieža Myškin v sukni.
 Nechcem, aby ľudia žili v chudobe, tichu a chorobe,
 proti tomu všetkému vyrábam oheň a vzduch.
 Jedine Nastasju Filipovnu potrebujem vo svojej továrni.
 Má bradu a masťné blond vlasy jej siahajú po stred chrbta.
 Šikovne vykrúca svoje slová po parkete
 a zamatovo objíma cudzích ľudí.
 Spálené chĺpky nad jej perami sú
 uhasené revolúcie.
 Zapálila jazyk a vyfúkla, potom ho fajčila ako cigaru.
 No i tak ju stále milujem, píšem jej listy, jeden každý deň.
 Počuješ ma, Nastasja, kedy sa stretneme,
 kedy sa vznietime čisto a jasno?
 Ale Nastasja – niekedy je, skutočná, úžasná, horlivá,
 inokedy – nie je.
 To ma štiepi až ku dnu.
 Žijem v tej pukline ako v dome, ktorý odbývam.
 Pôžitok je, keď chcem, aj keď už nechcem.
 Ak ho nechám plávať a rozplynúť v diaľke,
 odrazu vidím more, neohraničený priestor.
 Priezračne a hlboko modrý.

Z tejto teplej polievky pochádzame všetci,
 všetci sme polievka, ach, Nastasja!
 Vášnivo a neviditeľne deje sa táto láska.
 Moja prvá téza je o nej a mieri a práci.
 Nedokážem to
 zapísať, slová mi neustále unikajú.
 S každým výdychom milujem, s každým výdychom pretváram
 temnú hmotu.
 Z celej sily stisnem svaly, keď dočahujem na dno.
 Z pľúc vypúšťam bublinky ako drahokamy.
 Vždy keď si trúfnem ísť hlbšie, oceán dýcha zhlboka,
 jedny obrovské pľúca.
 Byť tu dole je neznesiteľné, ale úchvatné.
 Poznám iba dva pracovné postupy proti zneužitiu:
 prvý je stlačiť srdce pre oheň,
 druhý – produkcia kyslíka.

Prevod v slovaščino/Překlad do slovenštiny/Preklad do
 slovenčiny: Viliam Nádaskay

Sprehod po visoki travi do ribnika, ki so ga prekrile alge

Moj oče je veter:
 šele ko utihnem, spregovori.
 Komaj zaznavno se razmikajo listi breze,
 bleščijo, kažejo pot.

Dan je končno vroča pozaba dežja.
 Hodim proti ribniku v travi.
 Ribnik blešči kakor mesec.
 V trenutku lahko ožge moj obraz.

Moj oče ima raka,
 moj oče ničesar ne vidi.
 Ribnik v daljavi je eno samo mlečno srebro,
 ne vem, ali srebro kar koli vidi.

Srebro je privid: ledena ploskev preko ribnika.
 Srebro so noge suhe južine, ki drsajo.
 Srebro so alge, ki živo vodo preraščajo.
 In moja žeja ostaja: nepremična, nedotaknjena.

Moj oče je veter, moje telo Geigerjev števec.
 Slišiš, ljubi: tk tk ... tk tk,
 komaj zaznavni premiki razžirajo liste na brezi.
 Ljubi, ne ustraši se, tako se oglašá samo moje telo.

Moje telo žarči, moje telo uničuje nežne celice.
 Moram mu postaviti mejo,
 zaradi pajkove mreže s kapljami rose
 in zaradi biserne polžje sledi mu moram postaviti mejo.

Pravim: ššš, pomiri se, ti moje telo.
 Ko se pomiri, ne žarči. Samo še boli,
 ampak tega ne vidim. Moje telo ni več
 moje telo; to je tišina.

Zdaj se uležem v neko srce.
 Neko srce je narejeno iz vetra:
 najbolj trdno se lahko naslonim
 edino na to, kjer mi vsakič znova

spodrsne.

Prechádzka cez vysokú trávku k rybníku pokrytému riasami

Môj otec je vietor:
 prehovorí, len keď stíchnem.
 Sotva vnímať rozostup listov brezy,
 ligotavých, ukazujúcich cestu.

Deň je nakoniec horúcim zabudnutím dažďa.
 Chodím cez trávku k rybníku.
 Rybník sa ligoce ako mesiac.
 V okamihu môže popáliť moju tvár.

Môj otec má rakovinu,
 môj otec nič nevidí.
 Rybník v diaľke je jedným mliečnym striebrom,
 neviem, či striebro niečo vidí.

Striebro je vidina: ľadová pokrývka nad rybníkom.
 Striebro sú nohy kosca, ktoré sa klížu.
 Striebro sú riasy, ktoré prerastajú živú vodu.
 A môj smäd ostáva: nehybný, nedotknutý.

Môj otec je vietor, moje telo Geigerov detektor.
 Počuješ, láska: tk tk ... tk tk,
 sotva vnímateľné pohyby nahlodávajú listy na breze.
 Láska, neboj sa, tak znie len moje telo.

Moje telo vyžaruje, moje telo nič jemné bunky.
 Musím mu určiť hranicu,
 kvôli pavučine s kvapkami rosy
 a kvôli lesklej slimačej stope, musím mu určiť hranicu.

Hovorím: ššš, moje telo, upokoj sa.
 Keď sa upokojí, nevyžaruje. Len bolí,
 ale nevidím to. Moje telo nie je viac
 mojím telom; je tichom.

Teraz si ľahnem do nejakého srdca.
 Toto srdce je vytvorené z vetra:
 najpevnejšie sa môžem oprieť
 iba tam, kde sa zakaždým

pošmyknem.

Prevod v slovaščino/Překlad do slovenštiny/Preklad do
 slovenčiny: Zuzana Husárová

Dominika Moravčíková

Dominika Moravčíková (1992) sa narodila v Strečnej, na Slovensku. Je doktorandka na Ústave hudobnej vedy Filozofickej fakulty Univerzity Karlovej v Prahe. Ako externá spolupracovníčka spolupracuje s angažovaným mesačníkom *Kapitál* a je členkou organizačného tímu literárneho projektu *Medziriadky*. Žije striedavo v Prahe, Strečnej a Súľove. V roku 2019 sa stala absolútnou víťazkou literárnej súťaže *Básne SK / CZ* aj súťaže *Poviedka*, v roku 2020 vydala svoj básnický debut *Deti Hamelnu*, zatiaľ čo jej individuálne publikácie v antológiách a tlači získali výnimočnú pozornosť od slovenských literárnych kritikov a čitateľov.

Dominika Moravčíková (1992) se je rodila v Strečnej, na Slovensku. Je doktorská študentka na Muzikološkom inštitute Filozofskej fakultete Karlove univerze v Praze. Kot zunanja sodelavka sodeluje z angažiranim mesečnikom *Kapitál* in je članica organizacijske ekipe literarnega projekta *Medziriadky*. Biva izmenično v Prazi, Strečnej in Súľovu. Leta 2019 je postala absolutna zmagovalka literarnega natečaja *Pesmi SK/CZ*, pa tudi tekmovanja *Poviedka*, v letu 2020 je izdala svoj pesniški prvenec *Deti Hamelnu* (Otroci Hamelna), njene posamične objave v antologijah in revijalnem tisku pa so doživele izjemno pozornost slovaške literarne kritike ter bralstva.

Dominika Moravčíková (1992) se narodila ve Strečnu na Slovensku. Je doktorandkou na Ústavu hudební vědy Filozofické fakulty Uni-

verzity Karlovy v Praze. Jako externí spolupracovnice spolupracuje s angažovaným měsíčníkem *Kapitál* a je členkou organizačního týmu literárního projektu *Medziriadky*. Střídavě bydlí v Praze, Strečnu a Súľově. V roce 2019 se stala absolutní vítězkou literární soutěže *Básne SK/CZ* i soutěže *Poviedka*. V roce 2020 vydala svůj básnický debut *Deti Hamelnu*, zatímco její individuální publikace v antologiích a tiskáných časopisech získaly výjimečnou pozornost slovenských literárních kritiků a čtenářů.

Hľadali sme svoje tváre teleskopmi

Niektoré póry sú príliš blízko.

Krátenie dialok silou prináša nešťastie,
vravievali babky v našej doline
a teplo, ktoré sa vyparuje zo zvierat
sa nedá zavrieť do skleníkov.

V tú noc bolo na nebi priveľa odleskov.

Ktosi obracal stránky máp súhvezdí
a zapisoval choroby, ktoré z nich vznikajú.

V istej chvíli usúdil, že je správne každý záznam roztrhať
a načrtnúť nový.

Ty ani ja nie sme pripravení.

Svoje obraze smo iskali s teleskopi

Nekatere pore so preblizu.

Krajšanje razdalj na silo prinaša nesrečo,
so govorile babice iz naše doline,
in toplote, ki hlapi iz živali,
ni mogoče zapreti v rastlinjak.

Tisto noč je bilo na nebu preveč odsevov.

Nekdo je obračal strani zemljevidov ozvezdja
in si zapisoval bolezni, ki iz njih izvirajo.

V nekem trenutku se je odločil, da bo prav, če raztrga vse zapise
in prične znova.

Ne ti ne jaz nisva pripravljena.

Prevod v slovenščino/Překlad do slovinštiny/Preklad do
slovinčiny: Tone Škrjanec

Botanika

Pohyblivost končatin je důležitá vlastnost'
za ktorou si stojím – nevyšla som zo zeme

ale z iného tela s výbežkami

(od zeme vždy odlíšeného ale vždy k zemi
pripevneného).

Preto nemôžem povedať, že mám vzťah ku korenkom,
podzemným bezstavovcom a blatu.

A keď spolu pozorujeme, pretriasame čiernu zem,
nie sme jej súčasťou.

Ty k svojim rastlinám pristupuješ starostlivo,
rigorózne, vedecky, tvoja veda je náhradou,
protézou skutočného spojenia, tak to dáva zmysel,

naše telá si nás nevybrali.

Botanika

Gíbljivost' okončin je pomembna lastnosť,
za katero stojím – nisem prišla zavoljo prsti

ampak z drugačnim telesom z izrastki

(zmeraj od zemlje rozločením, a zmeraj pripetím na njo).

Zato ne morem reči, da imam vez s koreniko,
podzemnými brezvretenčarji in blatom.

In že ko takole motrimo, stresamo črno zemljo,
nismo del nje.

K svojim rastlinam pristopaš skrbno,
rigorozno, znanstveno, tvoja znanost je nadomestek,
proteza resnične vezi, tako šele dobi smisel,

naša telesa si nas niso izbrala.

Prevod v slovenščino/Překlad do slovinštiny/Preklad do
slovinčiny: Alenka Jovanovski

Soviareň

Telo, ktoré lovíš,
prenasleduješ v tieňoch a podľa krivky riek
nie je nikdy ako bytosť celkom prekonané –

otázka potravy
ostáva aj po zovretí
v útržku kože visieť na zobáku.

Tieto krídla majú múdrosť a mier
aký tvoji krmiči nepoznajú
a predsa, než sa rozbrieždi,

budeš otvárať pazúry
a prenášať čas
ako pán aj služobník.

Si v tom nevinne a vždy budeš –
rovnako ako aj vo svojom poznaní
sa bez závratu pohojdávaš v závanoch

a v najmrazivejšej nočnej hodine
škrtáš na drevo
proroctvá a krotké varovania

ktoré bude klzkým jazykom čítať
len vietor.

Sovarna

Telo, ki ga lovíš,
zasleduješ v sencah in rečnih okljukih,
ni nikoli povsem premagano kot bitje –

vprašanje hrane
v oprijemu koščka kože
obvisi na kljunu.

Ta krila imajo modrost in mir,
česar tvoji hranilci ne vedo,
a vendar preden sonce vzide,

boš razprl svoje kremplje
in prenašal čas
kot gospodar in služabnik.

Vem, da boš vedno nedolžen –
kakor v svojem znanju
se boš zibal v zapihu brez vrtoglavice

in v najhladnejši noči
boš v les vrezoval
prerokbe in krotka svarila,

ki jih bo v svojem spolzkem jeziku bral
samo veter.

Prevod v slovenščino/Překlad do slovinštiny/Preklad do
slovinčiny: Denis Škofič

Viliam Nádaskay

Viliam Nádaskay (1994) absolvoval anglistiku a slovakistiku na Filozofickej fakulte v Bratislave. V súčasnosti je interným doktorandom na Ústave slovenskej literatúry Slovenskej akadémie vied. Od roku 2019 je redaktorom online časopisu *Platforma pre literatúru a výskum*. V roku 2018 debutoval básnickou zbierkou *Vynechaný spoj (OZ Vlňa/Drewo a Srd)*, ktorá si získala mimoriadny ohlas u slovenských literárnych kritikov a čitateľov, v súčasnosti sa pripravuje na vydanie svojej novej básnickej zbierky.

Viliam Nádaskay (1994) je diplomiral iz anglistike in slovakistike na Filozofski fakulteti v Bratislavi. Trenutno je interni doktorskí študent na Inštitutu za slovaško književnosť Slovaške akademije znanosti. Od leta 2019 je uredník spletne revije *Platforma za literaturo in raziskave*. Leta 2018 je debital s pesniško zbirkou *Vynechaný spoj (Zamujena povezava – OZ Vlňa/Drewo in Srd)*, ki je med slovaško literarno kritiko in bralstvom doživela izjemen odziv, trenutno pa se pripravlja na izid svoje nove pesniške knjige.

Viliam Nádaskay (1994) absolvoval anglistiku a slovakistiku na Filozofické fakultě v Bratislavě. V současné době je interním doktorandem na Ústavu slovenské literatury Slovenské akademie věd. Od roku 2019 je redaktorem online časopisu *Platforma pro literaturu a výzkum*. V roce 2018 debutoval básnickou sbírkou *Vynechaný spoj (OZ Vlňa/Drewo a Srd)*, která získala mimořádný ohlas slovenských literárních kritiků a čtenářů. Momentálně se připravuje na vydání své nové básnické sbírky.

Generátor

všetci sme to považovali za meteorit

keď sa to blížilo
objavili sa dohady o mimozemskom živote

pri dopade na zem
trochu zarachotilo
a čakalo

vzniklo mnoho teórií o jeho pôvode
o zmysle cieli alebo povahe
organizovali sa zájazdy púte a výskumy
časom sa k tomu ktosi začal modliť
ďalší neverili v jeho existenciu
vyrobili sa darčkové a reklamné predmety
zábavný park aj svätyňa
v jeho mene sa pár ľudí zabilo
podaktorých v jeho mene aj splodili

iba ja som vedel
že jedného dňa z toho vystrelí popol
ktorý nás všetkých prikryje
a premieša sa s našimi atómami

ex post sme dospeli k záveru
že išlo o generátor svetov

ale to už bolo neskoro

Generator

vsi smo mislili, da gre za meteorit

ko se nam je to približevalo
so se pojavila ugibanja o nezemeljskem življenju

ob trku s tlemi
je malo zaropotalo
in čakalo

pojavilo se je veliko teorij o njegovem nastanku
o njegovem namenu cilju in značaju
organizirani so bili izleti romanja in raziskave
čez čas je začel nekdo k temu moliti
drugi niso verjeli v njegov obstoj
izdelovali so se darilni in promocijski izdelki
postavljena sta bila zabavišni park in svetišče
nekaj jih je bilo ubitih v njegovem imenu
nekateri so bili v njegovem imenu celo spočeti

le jaz sem vedel
da se bo nekega dne razpočil v pepel
ki nas bo vse prekril
in se pomešal z našimi atomi
kasneje smo prišli do zaključka
da je bil to generator svetov

vendar je bilo to že prepozno

Prevod v slovenščino/Překlad do slovinštiny/Preklad do
slovinčiny: Tone Škrjanec

Jednoduchý trik

ľahni si do sklenej vaty
a usiluj sa nepohnúť

predstavuj si plyš
mach v pokosenom trávniku
a prsia prvej frajerky

vraj je to dobrá príprava
odporúčajú ju aj budhistickí mnísi
pre tých čo nemajú čas
na dlhé tréningy
a chcú prejsť rovno k veci

*ale čo ak jediná vec
ktorú si zapamätám
po tom všetkom
je tento kus prasknutej omietky?*

Preprost trik

ulezi se na stekleno volno
in se poskusi ne premakniti

predstavljaj si pliš
mah na sveže pokošeni zelenici
ali prsi svoje prve punce

baje je to dobra priprava
celo budistični menihi jo svetujejo
tistim, ki nimajo časa
dolgo trenirati
in hočejo k stvari pristopiti direktno

*a kaj če bo edina stvar
ki si jo bom zapomnil
po vsem tem
ta kos razpokanega ometa?*

Prevod v slovenščino/Překlad do slovinštiny/Preklad do
slovinčiny: Alenka Jovanovski

Detox

na brehu zameniteľnej rieky
pretekajúcej stredom zameniteľného mesta
stojí nahá silueta

vnorí svoje telo do zelenej
hnedej
čiernej
niekedy červenej a niekedy modrej
hladiny

vykúpe sa v svite nemého pozorovateľa
vykúpe sa v asfalte tečúcom celým jeho životom
vykúpe sa v igelitovej perine

v tenzidoch olejoch amoniakoch
ťažkých kovoch siniciach plastoch

aby prekryl všetku svoju špinu
špinou väčšou a civilizovanejšou

znovu na brehu
s dokonale vylešteným svedomím
stúpi na vyplavené mŕtve dojča
a rozmaže si ho po chodidle

Detox

na bregu zamenlivo reke
ki teče skozi zamenlivo mesto
stoji gola silhueta

svoje telo potopi v zeleno
rjava
črno
včasih rdečo in včasih modro
gladino

kopa se v siju tihega opazovalca
kopa se v asfaltu ki teče skozi njegovo celotno življenje
kopa se v plastični odeji
v površinsko aktivnih snoveh oljih amonijaku
ťažkih kovinah cianobakterijski plastiki

da bi prekriľ svojo umazanijo
s še väčšo umazanijo in boljš civilizirano

in späť na brehu
s povsem čistú vestu
stopi na naplavljeného mŕtveho dieťaťa
in si ga rozmaže po stopálach

Prevod v slovenščinu/Překlad do slovinštiny/Preklad do
slovinčiny: Denis Škofič

Hodina anatómie

1.

nohy mojej matky
sa rozkročili pre viacerých mužov
no v poslednom rade
pre ruky môjho otca
a gynekológa

nohy mojej matky
dlho zápasili s kilami
ktorými sa jej syn poďakoval za život

skúšali rôzne diéty
cvičenia
terapie

a spolu so synom sa učili
že nemôžu mať všetko

vyskúšali si zopár topánok
nohavíc
sukní
kým pochopili

nohy mojej matky
dupú na plyn
pretože majú hlboký strach
z brzdového pedálu

nevyberajú si televízny program
kým ležia na gauči
po pracovnom dni
berú všetko

nohy mojej matky
vedia čo je pre jej syna dobré
ktorá nevie variť
ktorá je zo zlej rodiny
ktorá sa nevie správať

nohy mojej matky
už viac nedokážu utekať
stvrkli
prispôsobili sa čakaniu

narodil som sa spomedzi nôh mojej matky

2.

ruky môjho otca
držali boky mojej matky
potili sa
zdrapili uterák
no už bolo neskoro

keď sa som narodil
ruky môjho otca tam už boli
aby umyli telesnú schránku
svojho syna

ruky môjho otca
dôverujú kvalite
ktorú spoznali v troch štátnych zariadeniach

točia volantom prirodzene
rovnako vztýčia prostredník
a buchnú po klaksóne

ruky môjho otca
spoznajú nespravodlivosť
klamstvá
pravdu
odlišné názory
a ďalšie zločiny
na kilometre ďaleko

ruky môjho otca
 pomaly vrastajú do operadiel
 rôznych kresiel
 pretože poctivý nábytok sa už dnes nevyrába

ruky môjho otca
 povinne držali zbraň
 a predsa to isté vyžadujú
 od mojich rúk

narodil som sa do rúk môjho otca

3.

domov je telo
 z ktorého buniek pozostávaš

koža sa odlupuje
 vlasy vypadávajú
 nechty sa lámu

len ty akosi zostávaš

Ura anatomije

1.

noge moje mame
 so se razprle mnogim moškim
 nenazadnje pa tudi
 rokam mojega očeta
 in ginekologu.

noge moje mame
 so se dolga leta borile s kilogrami
 s katerimi se ji je njen sin zahvalil za življenje

poizkušale so z raznimi dietami
 vajami
 terapijami
 in se skupaj s sinom naučile
 da vsega ne moreš imeti

preizkusile so več čevljev
 hlač
 kril
 dokler niso dojele

noge moje mame
 so stopile na plin
 ker imajo globok strah
 pred stopalko zavore

ne izberejo si enega televizijskega programa
 ko po službi
 ležijo na kavču
 izberejo si vse

noge moje mame
 vedo, kaj je dobro za njenega sina
 katera ne zna kuhati
 katera je iz slabe družine
 katera se ne zna obnašati

noge moje mame
 ne morejo več teči
 otrdele so
 prilagodile so se čakanju

rojen sem bil med nogami moje mame

2.

roke moje očeta
 so držale boke moje mame
 potile so se
 segale po brisači
 vendar je bilo že prepozno

ko sem bil rojen
 so bile tam roke mojega očeta
 da umijejo telo
 svojega sina

roke moje očeta
 zaupajo kvaliteti
 ki so jo spoznale v režimih treh držav

povsem naravno vrtijo volan
 pokažejo sredinec
 in počijo po hupi

roke mojega očeta
 prepoznajo krivico
 laži
 resnico
 drugačna mnenja
 in druga hudodelstva
 na kilometre daleč

roke mojega očeta
 se počasi razraščajo v naslonjala
 različnih foteljev
 saj se danes poštenega pohištva ne izdeluje več

roke mojega očeta
 so bile prisiljene držati orožje
 pa vendar to isto zahtevajo
 od mojih rok

rodil sem se v roke mojega očeta

3.

dom je telo
iz katerega celic si sestavljen

koža se lušči
lasje odpadajo
nohti se lomijo

samo ti nekako ostajaš

Prevod v slovenščino/Překlad do slovinštiny/Preklad do
slovinčiny: Tone Škrjanec

Magdaléna Šípka

Magdaléna Šípka (1990) je česká básnířka, teoložka, publicistka a sociální pracovnice. Její básnický debut *Město Hráze* byl v roce 2019 vydán zavedeným českým nakladatelstvím *Malvern*. Autorka je velice populární mezi českými kritiky, kteří v její práci uznávají angažovanou pozici v oblasti sexuálních a etických menšin a jejich práv. Kromě literárního života se autorka věnuje také společenskému aktivismu a překládání (přeložila například poezii Dorothee Sölle – *Daruj mi dar plačícího boha* (*Malvern*, 2019)).

Magdaléna Šípka (1990) je česká pesnica, teologinja, publicistka in socialna delavka. Njen pesniški prvenec *Město Hráze* je leta 2019 izdala uveljavljena češka založniška hiša *Malvern*. Avtorica je izjemno priljubljena med českimi kritiki, ki v njenem delu prepoznajo angažiran položaj na področju spolnih in etičnih manjšin ter njihovih pravic, sicer pa se avtorica ob literarnem življenju ukvarja tudi z družbenim aktivizmom ter s prevajanjem (prevedla je denimo poezijo Dorothee Sölle – *Daruj mi dar plačícího boha* (*Malvern*, 2019)).

Magdaléna Šípka (1990) je česká poetka, teologička, publicistka a sociální pracovníčka. Jej poetický debut *Město Hráze* vydalo v roce 2019 známe české nakladatelství *Malvern*. Autorka je mimoriadne populární a uznávaná mezi českými kritikmi, kteří ju vo svojej práci uznávají angažovanou pozici v oblasti sexuálních a etických menšin a ich práv. Okrem literárneho života sa autorka venuje tiež spoločenskému aktivizmu a prekladaniu (preložila napríklad poéziu Dorothee Sölle – *Daruj mi dar plačícího boha* (*Malvern*, 2019)).

Martinu Ignačákovi

Ize tak dokonale zavřít ústa
jsou cesty dlážděné pískem
odstíní i listiny psané muži v parukách
jsou hesla křičená v davu

jakými mosty křižují koleje
kudy jdou kroky zrádců a Jidášů
kolik složek spí v regálech
čí prsty je hladí a češou

Kde skončíme hrdinové
prázdných šrajtoflí a umouněných rukou
nakresli kolem sebe kruh
jsi A a několik dalších znaků

až potemní ulice
zdi budou stále odrážet slova legendy o Tobě
A rychlých vlacích
co duní ze tmy do tmy

Za Martina Ignačáka

Je mogoče usta tako popolnoma zapreti
ceste so tlakovane s peskom
zavržene so celo listine, ki so jih napisali moške z lasuljami
množice so, ki vzklikajo gesla

kateri mostovi prečkajo tire
kam vodijo koraki izdajalcev in Judeža
koliko kartotek spi na policah
čigavi prsti jih milujejo in češejo

Kje bomo končali, mi heroji
praznih denarnic in umazanih rok
narišite krog okoli sebe
vi ste A in še nekaj drugih znakov

ko se ulice zmračijo
bodo zidovi še naprej odmevali besede legende o Tebi
in hitrih vlakih
ki ropotajo iz teme v temo

Prevod v slovenščino/Překlad do slovinštiny/Preklad do
slovinčiny: Tone Škrjanec

S barákem se nerozejdeš

S barákem se nerozejdeš
Neuslyším tě znovu dýchat prst ode mne
Nebudou další epochy bez deště
Nepostavíme z pláštěnek město

Okolo Evropy hoří ohně z karimatek
Zpět do objektivu, kterým chytáš svět
A světlo, na které zapomínáme
Naší pravdou a láskou
Je solidarita a boj, co pokračuje

Do morku oprýskaných stěn
 Tušíme, že může-li člověk být ilegální
 Příště z něj zbyde
 Jen kůže a ramínko

Ne razhajaš se s hišo

Ne razhajaš se s hišo
 Ne bom te slišala dihati le za prst proč od sebe
 Ne bo daljših obdobj brez dežja
 Ne gradiva mesta iz plaščev.

Po Evropi gorijo ognji spalnih podlog
 Nazaj k objektivu, s katerim loviš svet
 In svetlobi, na katero pozabljam,
 Naša resnica in ljubezen
 Sta solidarnost in boj, nadaljujeta se

V kostnem mozgu obrizganih sten
 Slutimo: če je človek lahko ilegalec
 Bosta naslednjič od njega ostala
 le koža in obešalnik.

Prevod v slovenščino/Překlad do slovinštiny/Preklad do
 slovinčiny: Alenka Jovanovski

Moje děti

mají mámy s kocovinou
 na stehně drobná světlá kolečka
 šlépěje hlaviček cigaret

moje děti
 loví cejny, aby bylo maso k večeři
 domácí mazlíčky nachází skrčené a promoklé u plotu
 vědí o tom, že kámoši jdou do děcáku
 staví se na hlavu, aby pootočily svět

moje děti
 přemýšlí, jak vyslovovat macešino jméno
 hrají si s liškami a dráty
 mají taty buzny a mámy dealerky
 až se za dekádu vrátí dokumentaristé
 budou už slavní
 protože je dovedly k umírajícím domům
 a modlily se tam k Marii a bohu gangsterů

Moji otroci

imajo matere z mačkom
 z drobnimi svetlimi krogi na stegnih,
 s sledovi cigaretnih ogorkov

moji otroci
 lovijo orade, da bi priskrbeli meso za večerjo

njihovi hišni ljubljenci so mokri in prižeti k ograjam
vedo, da bodo njihovi prijatelji končali v sirotišnici
stojijo na glavah, da bi obrnili svet

moji otroci
se sprašujejo, kako črkovati ime mačehe
igrajo se z lisicami in žicami
imajo pedrske očete in dilerske matere
ko se po desetletju vrnejo dokumentaristi,
bodo že slavni,
ker so jih privedli do umirajočih hiš
in tam molili k Mariji in bogu gangsterjev

Prevod v slovenščino/Překlad do slovinštiny/Preklad do slovinčiny: Denis Škofič

Denis Škofič

Denis Škofič (1985) je pesnik, pisatelj in literarni kritik. Na Filozofski fakulteti v Mariboru je diplomiral iz slovenskega jezika s književnostjo. Bil je urednik za prozo in literarno kritiko pri študentski reviji *Liter jezika*, objavlja pa za različne literarne revije ter druge tiskane in spletne medije. Kot pesnik mlajše generacije je doslej zabeležil številne revijalne in radijske objave, leta 2014 je bil gost *Prangerja*, dvakrat pa tudi finalist pesniškega turnirja (2011 in 2017). V letu 2013 je pri založbi *Beletrina* izdal svoj pesniški prvenec *Sprehajalec ptic*, ki je naletel na topel sprejem tako pri bralcih kot kritikih, bil nominiran za Jenkovo nagrado in kritiško sito. Na začetku letošnjega leta pa je pri *Cankarjevi založbi* izšla njegova druga pesniška zbirka – *Seganje*.

Denis Škofič (1985) je básník, spisovatel a literární kritik. Absolvoval slovinský jazyk a literaturu na Filozofické fakultě v Mariboru. Byl redaktorem pro prózu a literární kritiku ve studentském časopise *Liter jezika*, zatímco momentálně publikuje pro různé literární časopisy a další tištěná a online média. Jako básník mladší generace dosud nasbíral řadu časopisových a rozhlasových publikací, v roce 2014 byl hostem festivalu *Pranger*, a už dvakrát se stál finalistou básnického turnaje (2011 a 2017). V roce 2013 vydal u nakladatelství *Beletrina* svůj básnický debut *Sprehajalec ptic*, který byl vřele přijat nejen čtenáři, ale i kritikou, a byl nominován na *Jenkovu cenu a Kritické síto*. Na začátku tohoto roku byla jeho druhá básnická sbírka *Seganje* vydána *Cankarovým nakladatelstvím*.

Denis Škofič (1985) je básnik, spisovateľ a literárny kritik. Vyštudoval slovinský jazyk a literatúru na Filozofickej fakulte v Maribore. Bol

redaktorom pre prózu a literárnu kritiku v študentskom časopise *Liter jezika*, momentálne publikuje pre rôzne literárne časopisy a ďalšie printové a online médiá. Ako básnik mladšej generácie doteraz nazbieral mnoho časopiseckých a rozhlasových publikácií, v roku 2014 bol hosťom festivalu *Pranger* a dvakrát finalistom básnického turnaja (2011 a 2017). V roku 2013 vydal vo vydavateľstve *Beletrina* svoj poetický debut *Sprehajalec ptic*, ktorý bol vrelo prijatý nielen čitateľmi, ale aj kritikmi, a bol nominovaný na *Jenkovu cenu* a *Kritické sito*. Na začiatku tohto roka vyšla jeho druhá básnická zbierka *Seganje* v *Cankarovom* vydavateľstve.

V podganah so se nakotile hiše. Velike, majhne, z luskastimi hrbtmi in strmečimi okni.

V podganah so se nakotile hiše. Cvilijo z vrati, ječijo z durmi in škripajo s tečaji, ko glodajo njihovo meso, dolbejo v njihove kosti ter praskajo svoje hišne številke v njihove misli.

V podganah so se nakotile hiše. Ostudno opečnate ali s kosmatimi fasadami in dolgimi repi garaž. Vse polne požrešnih zajedavcev, vse krastave od svoje požrešnosti.

V podganah so se nakotile hiše. V njihovih mrzlih prsih utripajo vroče peči in na njihovem potuhnjenem podstrešju sanja zavetje.

V krysách se přemnožily domy. Velké, malé, s šupinatými hřbety a vypoulenými okny.

V krysách se přemnožily domy. Kvičí dveřmi, chroptí poklopy a piští panty, rvou si přitom maso, vytrhávají kosti a do myšlenek zarývají čísla popisná.

V krysách se přemnožily domy. Odporně cihlové nebo s chlupatými fasádami a dlouhými ocasy garáží. Prolezlé nenasytnými parazity, samy opuchlé nenasytností.

V krysách se přemnožily domy. Ve studených prsou jim bijí rozpálené plotny a přístřeší sní svůj sen na zrádných půdách.

Prevod v češtinu/Překlad do češtiny/Preklad do češtiny: Jan Škrob

V potkanoch sa rozmnožili domy. Veľké, malé, so šupinatými chrbtami a vypúlenými oknami.

V potkanoch sa rozmnožili domy. Pištia dverami, vrčia poklopmi a kvília pántmi, kým si dlávia mäso, dlabú kosti a vyrezávajú svoje čísla do myšlienok.

V potkanoch sa rozmnožili domy. Odpudivo murované či s chlpatou omietkou a dlhými chvostmi garáží. Plné pažravých parazitov, zduť od vlastnej pažravosti.

V potkanoch sa rozmnožili domy. V chladných hrudiach im bijú horúce kachle a v zákernom podkroví sníva úkryt.

Prevod v slovaščino/Překlad do slovenštiny/Preklad do slovenčiny: Viliam Nádaskay

Angleški pacient

Ne vem, kdo zares sem on.
Vem samo, da so me našli njega
strmoglavljenega v puščavi,
vsega v plamenih,
z rogovjem ognja,
s katerega sem si je pehal kožo.
Poznam samo puščavo,
ki sem jo je prehodil in kartografiral,
puščavo z jamo plavalcev.
Puščava, ki je pesek, ki ga je
za sabo pustila razbita klepsidra,
ko se je kalibanski vihar zagnal
v jadra, da je skupaj z ladjo
odnesel še morje.
Požgan do nerazpoznavnosti
ležim tukaj v sobi, poslikani z
gozdom, ki v migotajočem

polmraku bahljave, jezljave
svečave, daje vtis, kot da je
resničen in da se bo za noht
podal in zanihal eden izmed listov
na naslikanih drevesih,
če bo na njih pristala vešča,
ki obletava Pongeevo svečo.
Vse, kar sem je prinesel
s sabo skozi plamene, skozi ogenj,
je izvod Herodotovih Zgodb,
ki sem jih je dopolnjeval,
izrezoval in lepil zraven strani
iz drugih knjig
ali pa pripisoval svoje opazke.
Prostori hiše, v kateri ležim,
so povezani s stopniščem,
ki marsikje ne vodi nikamor,
saj je v vojni ostalo brez številnih
stopnic, ki so jih na nekaterih
mestih nadomestili s knjigami.
Če bi se lahko spustil po njih,
bi se zalistal v hojo ali pa
padel v prazna bralska mesta.
Da bi lahko pobegnil iz tega zapora,
bi si moral z iglo kompasa
v kožo vtetovirati zemljevid.

Anglický pacient

Nevím, kým doopravdy jsem.
 Jen vím, že jsem byl nalezen
 havarovaný v poušti,
 všude plameny,
 s parožím ohně,
 z něhož jsem si stahoval kůži.
 Zním jen poušť,
 kterou jsem prošel a zmapoval,
 poušť s jeskyní plavců.
 Poušť, která je pískem,
 který za sebou nechaly
 rozbité přesýpací hodiny,
 když Kalibánův víchř zadul
 do plachet, aby s lodí
 odnesl i moře.
 Spálen k nepoznání,
 ležím tady v pokoji s nakresleným
 lesem, který v mihotavém
 přítomí plápolavého, kmitavého
 světla svíce, působí dojmem,
 že je skutečný, a že se, jen co by za nehet
 vešlo, poddá a pohoupá jeden z listů
 na nakreslených stromech,
 pokud na nich přistane můra,
 která obléhá Pongeeovu svíci.
 Jediné, co jsem pronesl
 plameny, ohněm,
 je výtisk Herodotových *Dějín*,
 k němuž jsem přidal, a do něhož jsem vlepil,

stránky vystřižené z jiných knih,
 nebo vyhotovil vlastní poznámky pod čarou.
 Místa v domě, v němž ležím, jsou
 propojená schodištěm, které většinou nikam nevede,
 protože ve válce jsme zůstali bez mnoha schodů,
 které byly na některých místech nahrazeny knihami.
 Kdybych po nich sešel, listoval bych jimi v chůzi,
 nebo bych se propadl do čtenářských mezer.
 Abych utekl z tohoto vězení,
 musel bych si střelkou kompasu
 na kůži vytetovat mapu.

Prevod v češtinu/Překlad do češtiny/Preklad do češtiny:
 Adam Borzič

Anglický pacient

Neviem, kto naozaj som je.
 Viem iba to, že ma jeho našli
 stroškotaneho na púšti,
 všetko pohltené v plameňoch,
 s parohmi ohňa
 ktorý som si jemu zoškrabával z kože.
 Poznám iba púšť
 ktorou som ja on prešiel a zmapoval,
 púšť s jaskyňou plavcov.
 Púšť stvorená z piesku, čo po sebe
 zanechali rozbité presýpacie hodiny,
 keď Calibanova búrka udrela

do plácht, tak mocne, že spolu s loďou
odniesla more.
Spálený na nepoznanie,
ležím tu, v izbe pomaľovanej
lesom, ktorý v blikotavom
prítmí rozochvene vypínaveho a prchkého
svetla sviečky vzbudzuje dojem, že je
skutočný, ako keby sa chcel zubami – nechťami
rozpínať ďalej, a ako keby sa jeden z listov
na maľovaných stromoch chystal rozkolísať
ak by na ňom pristal nočný motýľ,
ten motýľ, čo obletuje Pongeho sviečku.
Jediné, čo som ja on so sebou priniesol
skrz plamene, skrz oheň,
je výtlačok Hérodotových *Dejín*,
ku ktorým som ja on pridala,
vytrhol stránky z iných kníh a vlepil
ich dovnútra,
či vpísal moje jeho vlastné poznámky.
Priestory domu, v ktorom ležím
sú spojené schodiskom,
na viacerých miestach nevedúcom nikam,
keďže vojna ho zanechala
bez mnohých schodov, v istom bode
boli nahradené knihami.
Keby som po nich mohol zostúpiť,
listoval by som v chôdzi alebo
padal do čitateľských medzier.
Ak sa chcem dostať z tohto väzenia
mal by som si ihlou kompasu
vtetovať mapu do kože.

Insomnija

Ko gre proti mraku, hodim gledat, kako črni ribiči na čolnih vozijo
velika polena, na vsako od njih je pritrjena močna vrstica s trnkom.
Da ne bi preplašili rib, namesto vesel uporabljajo dolge lesene štan-
ge, s katerimi se odrivajo od dna in potiskajo naprej. Iščejo v vodi
rastoče grme, pod katerimi si somi skopljejo rove v breg in čakajo
na plen. Tako so mi povedali, ko sem jih prvič vprašal po njihovem
nenavadnem početju. Ko prispejo na pravo mesto, neslišno z enim
gibom ustavijo čoln, iz vedra vzamejo mrtvo ptico, največkrat je to
vrabec, in jo nataknejo na trnek, potem jo skupaj s polenom spustijo
v vodo ob grmu. Nato z enim gibom neslišno odrinejo od tam.
Ko se dani, je vsa gladina polna premikajočih se polen, ki potoglavijo
po zatilju vode. Nekatera za trenutek izginejo pod gladino, potem
jih spet z vso silo vrže na površje. Čez čas pridejo črni ribiči in se s
čolni odpravijo za njimi. Iz vode pobirajo polena, z vravicami vlačijo
težke some v čolne, vsaj tako veliki so kot oni, če ne še večji. Jutro je
hladno, zato me skeli grlo. V ustih imam nenavaden občutek, suha
so, kakor da bi vso slino popivnalo perje mrtve ptice, ki jo čutim med
zobmi. Bolečina v ustih postaja neznosna, želim si samo v črni rov.
Z vso silo se poganjam proti njemu, vendar me mrtva ptica v ustih
vedno znova potegne nazaj proti površju. Rov me vse močneje vle-
če vase, a vzgon mrtve ptice v ustih je vseeno močnejši. Napnem
vse sile, potem pa se čudim, s kakšno lahkoto me črni ribič z vleče v
svoj čoln, čeprav sem veliko večji od njega.

Nespavost

Za setmění se chodím dívat na černé rybáře s velkými špalky na lodkách; ke každému špalku je uvázané pevné lano s háčkem. Aby nevyplašili ryby, používají místo vesel dřevěná bidla, kterými se odrážejí ode dna a dopředu. Pod vodou hledají křoví, ve kterém si sumci pod břehem hloubí doupata a číhají na kořist. Tak mi to řekli, když jsem se jich na jejich neobvyklou činnost poprvé zeptal. Když objeví správné místo, lodku neslyšně jedním pohybem zastaví, vytáhnou z vědra mrtvého ptáka, nejčastěji vrabce, pověsí ho na háček a spolu se špalkem ponoří do vody kolem křoví. Lodku pak stejně plynule a neslyšně zase uvedou do pohybu.

Ráno je hladina plná plovoucích špalků, které se houpou v zátylku vody. Občas nějaký špalek na chvíli zmizí pod hladinou, ale pak se zase prudce vynoří. Černí rybáři se pro ně potom vydávají na svých lodkách. Vytahují špalky z vody a na lodky nakládají sumce zavěšené na lanech. Ryby dosahují velikosti rybářů, někdy jsou i větší. Je chladné ráno, to proto mě škrábe v krku. Mám nepříjemně v ústech, sucho, jako by se všechny moje sliny vsákly do peří mrtvého ptáka, kterého cítím mezi zuby. Bolest je čím dál nesnesitelnější, musím se schovat do tmavého doupěte. Ze všech sil se k němu snažím dostat, ale mrtvý pták v mých ústech mě znovu a znovu táhne k hladině. Čím víc mě k sobě doupě láká, tím větší je síla mrtvého ptáka v mých ústech. Vzduchu mu až k vyčerpání a pak jsem udiven, jak snadno mě černý rybář dostane na svou lodku, přestože jsem o tolik větší než on.

Prevod v češtině/Překlad do češtiny/Preklad do češtiny: Jan Škrob

Insomnia

Keď sa zotmie, chodím sa pozerat', ako rybári loviaci na čierno vozia na člnoch veľké polená; na každé z nich je pripevnený silný vlasec s háčikom. Aby nevyplašili ryby, namiesto vesiel používajú dlhé drevené tyče, s ktorými sa odtláčajú od dna a poháňajú vpred. Hľadajú kriky rastúce vo vode, pod ktorými sumce do bahna hĺbia diery a čakajú na kořist. Toto mi povedali, keď som sa ich prvýkrát spýtal na ich nezvyčajné konanie. Keď dorazia na správne miesto, jedným pohybom potichu zastavia čln, vezmú z vedra mŕtveho vtáka, najčastejšie vrabca, nastoknú ho na hák a ponoria do vody pri kriku, spolu s polenom. Potom sa jedným pohybom potichu odtiaľ odtlačia.

Keď svitne, ostane celá hladina plná plávajúcich polien, ktoré sa potácajú po zátylku vody. Niektoré na chvíľu zmiznú pod hladinou, ale potom sa zase prudko vynoria. Po čase sa pytlíaci vracajú a na člnoch k nim vyrážajú. Z vody vyberajú polená, vlascami vyťahujú do člnov ťažké sumce, ktoré sú rovnako veľké ako oni, ak nie ešte väčšie. Ráno je chladné, takže ma bolí hrdlo. V ústach mám zvláštny pocit, sú suché, akoby všetky sliny nasiakli perím mŕtveho vtáka, ktoré cítim medzi zubami. Bolest' v mojich ústach je stále neznesiteľnejšia, želim si schovať sa vo svojej diere. Z celej sily sa ženiem k nej, ale mŕtvy vták v mojich ústach ma znova a znova vracia späť na hladinu. Diera ma priťahuje stále viac, ale ťah mŕtveho vtáka v mojich ústach je ešte silnejší. Bojujem a do vyaerpania a potom sa čudujem, s akou ľahkosťou ma rybár dostane do svojho člna, hoci som oveľa väčší ako on.

Prevod v slovaščino/Překlad do slovenštiny/Preklad do slovenčiny: Zuzana Husárová

Tone Škrjanec

Tone Škrjanec (1953) je pesnik in prevajalec. Delal je kot novinar, koordinator programa v KUD-u France Prešeren in organizator festivala Trnovski terceti. Napisal je pesniške zbirke *Blues zamaha* (1997), *Sonce na kolenu* (1999), *Pagode na veter* (2001), *Noži* (2002), *Baker* (2004), *Koža* (2006), *Duh želve je majhen in zelo star* (2009), *Med drevesi/Among Trees* (slo/ang 2010), *V zraku so šumi* (2012), *Sladke pogačice* (2015) in *Dihaj* (2018). Iz sodobne ameriške literature je prevedel Charlesa Bukowskega, Franka O'Haro, Garyja Snyderja, Timothyja Liuja, Jacka Spicerja, Kennetha Kocha, Anselma Hollo, Kennetha Rexrotha, Williama S. Burroughsa in Paula Bowlesa, prevaja pa tudi iz srbsčine in hrvaščine. Leta 2017 je prejel čašo nesmrtnosti za vrhunski pesniški opus, za zbirko *Dihaj* pa je leta 2018 prejel Veronikino in Jenkovo nagrado.

Tone Škrjanec (1953) je básnik a překladatel. Pracoval jako novinář, programový koordinátor v KUD France Prešeren a organizátor festivalu Trnovski Terceti. Je autorem básnických sbírek *Blues zamaha* (1997), *Sonce na kolenu* (1999), *Pagode na veter* (2001), *Noži* (2002), *Baker* (2004), *Koža* (2006), *Duh želve je majhen in zelo star* (2009), *Med drevesi/Among Trees* (slo/ang 2010), *V zraku so šumi* (2012), *Sladke pogačice* (2015) a *Dihaj* (2018). Ze současné americké literatury přeložil Charlese Bukowského, Franka O'Haru, Garyho Snydera, Timothyho Liu, Jacka Spicer, Kennetha Kocha, Anselma Holla, Kennetha Rexrotha, Williama S. Burroughse a Paula Bowlese, překládal také ze srbstiny a chorvatštiny. V roce 2017 za

svůj vynikající básnický opus získal pohár nesmrtnosti a v roce 2018 za sbírku *Dihaj* obdržel Veronikinu a Jenkovu cenu.

Tone Škrjanec (1953) je básnik a prekladateľ. Pracoval ako novinár, programový koordinátor v KUD France Prešeren a organizátor festivalu Trnovski Terceti. Je autorom básnických zbierok *Blues zamaha* (1997), *Sonce na kolenu* (1999), *Pagode na veter* (2001), *Noži* (2002), *Baker* (2004), *Koža* (2006), *Duh želve je majhen in zelo star* (2009), *Med drevesi/Among Trees* (slo/ang 2010), *V zraku so šumi* (2012), *Sladke pogačice* (2015) a *Dihaj* (2018). Zo súčasnej americkej literatúry preložil Charlesa Bukowského, Franka O'Haru, Garyho Snyder, Timothyho Liu, Jacka Spicer, Kennetha Kocha, Anselma Holla, Kennetha Rexrotha, Williama S. Burroughsa a Paula Bowlesa, popri súčasnej americkej literatúre, prekladá aj zo srbsčiny a chorvátčiny. V roku 2017 získal pohár nesmrtnosti za svoje významné básnické dielo a v roku 2018 získal Veronikinu a Jenkovu cenu za zbierku *Dihaj*.

Hašiš

danés zvečer me je napadla minljivost.
zvoki, razvlečeni kot hašiš,
so se ukrivili in rdeča svetloba.
oči so nevarna igra. pesem se mora
dotikati ljudi in ulice. trgujem s sužnji,
diamanti so le krinka. z mislimi sem
v zaostanku in vse diši po sveži kavi.

Hašíš

dnes večer mě napadla pomíjivost.
zvuky, roztáhlé jak hašíš,
se sklenuly a rudé světlo.
oči jsou nebezpečná hra. báseň
se musí dotýkat lidí a ulice. obchoduju s otroky,
diamanty jsou jen převlek. s myšlenkami jsem
pozadu a vše voní čerstvou kávou.

Prevod v češćino/Překlad do češćiny/Překlad do češćiny:
Adam Borzič

Kupi mehko majico

Ne išči jelenov ob avtocesti.
Hitimo, ne pozabi na lepoto.
Glej kaplje dežja, ki se svaljkajo
po vetrobranskem steklu.
Poslušaj tišino, če jo najdeš
kje skrito med oblaki. Položi
roko narahlo na žamet. Ne
pozabi na lepoto, ko hitiš.
Hitrost je napaka, ki se dogaja.
Počasi se sprehodi po koži
in na njej s prstom nariši neskončnost.
Poljubi popek. Naredi še kaj
telesnega. Dotakni se glasbe.
Reci, naredi muziko, da se je

dotaknem s celim telesom.
Zavrni postopke uničevanja.
Kupi mehko majico. Naj bo to
tvoja nova domovina.

Kúp si jemné tričko

Nehľadaj jelene pri diaľnici.
Náhlime sa, nezabúdaj na krásu.
Sleduj, ako sa dažďové kvapky valia
po čelnom skle.
Načúvaj tichu, ako ho objavíš
skryté kdesi medzi oblakmi. Polož
dlaň na zamat, opatrne. No
nezabudni na krásnu, keď sa náhliš.
Rýchlosť je chyba, ktorá sa stáva.
Pomaly prejdí po koži
a prstom nakreslí nekonečno.
Bozkaj pupok. Urob niečo
iné telesné. Dotkni sa hudby.
Povedz, sprav hudbu, nech
sa jej môžem dotýkať celým telom.
Odmietni zničujúce úkony.
Kúp si jemné tričko. Nech je ono
tvojou novou domovinou.

Prevod v slovašćino/Překlad do slovenšćiny/Překlad do
slovenčiny: Viliam Nádaskay

Kobilice

Ura je 11 zvečer. Začetek je odločilen.
 Do pred kratkim smo lovili sonce.
 Takšne stvari postanejo očitne
 šele ko ji oplazi pogled
 iz ustrezne časovne distance.
 Večer je, torej si oblečeš
 svoje tigraste kopalko.
 Hodiš uro in pol.
 Potem še pol ure.
 Pa še vedno nisi na cilju.
 To tvoje popotovanje,
 nejasna scenografija
 in težko pričakovani dramski razplet,
 katarza ali nirvana,
 ni nikomur prav nič mar.
 Totalno nezainteresirani so,
 srkajo limonado in govorijo
 o golobih.
 Meni trenutno ni prav nič mar
 misliti, ne misliti ali čisto malo misliti.
 Za uho si jih zatakneš vaše pripombe.
 Ne pozabiti, da so tukaj
 nekda domovale kobilice.
 Zato je vse zeleno,
 okno odprto in luč prižgana.

Kobylky

Je jedenáct hodín v noci. Začiatok je zásadný.
 Nie je to tak dávno, čo sme sa ešte snažili lapiť slnko.
 Toto sa stalo očividným
 až s určitým odstupom v čase a priestore.
 Je noc, takže si na seba dáš
 svoje tigrované plavky,
 budeš kráčať hodinu a pol,
 potom ďalšiu polhodinu,
 a ešte stále nedorazíš do cieľa.
 Táto tvoja cesta,
 táto mdlá scénografia
 a dlho očakávané rozuzlenie,
 katarzia, či nirvána,
 nikoho vlastne nezaujímá.
 Ľuďom je to proste jedno,
 sŕkajú si svoju limonádu a bavia sa
 o holuboch.
 Momentálne netúžim po premýšľaní,
 nechce sa mi ani len pristúpiť k mysleniu.
 Podťe do mňa so svojimi komentármi.
 A nezabudnite, kedysi
 tu prebývali kobylky.
 Preto je tu všetko zelené,
 svetlá zažaté a okno otvorené dokorán.

Prevod v slovaščino/Překlad do slovenštiny/Preklad do slovenčiny: Dominika Moravčíková

Ne vem ne vem

Stay together. Learn the flowers. Go light.
Gary Snyder

z malo pišem iz čiste radosti in lenobe.
prebiram knjigo pesmi,
nekakšen priročnik o jadranju,
vrveh in starodavnih veščinah.
sem zaradi tega kaj boljši. morda,
ne vem, vsekakor pa bolje diham,
lažje poganjam bicikel po klančini jutra.
spominjam se časov, ko smo smreke
omenjali predvsem v zvezi z vitkostjo in lepoto,
in v tem kontekstu ne gre pozabiti
veličastnih ladij, s katerih se v morje
spuščajo debele z mahom poraščene vrvi,
na katerih rastejo družine školjk, okoli njih pa
večje in manjše ribe in množice
izredno majhnih zadev – prepričujem se,
da je to plankton in ne razpadle smeti – in je vse skupaj
videti kot vesolje, ko takole sedim na robu pomola,
opletam z nogami in med koleno opazujem
ta mini kozmos, prekrit z odsevom neba.
ples se kot vedno raztegne v karneval in
ob večerih, ko glasba utihne,
se prižgejo luči, prižgejo se luči
in zapahnejo se vrata. pride čas
tkanja neskončnih pragov, brbranja
o nadlepih čarovnicah, razmisleka o tem,
da se najprej pustiš zapeljati, potem

pa te premami dom. veliko morja je na vse konce
in ptic. nobenih jader na vidiku. samo ostanki
vzhodne kuhinje, eksotičnega suvanja z boki, lave besed,
in kupček posedle panakote.
postanite lahki, bodite svetloba.
razmišljam, pa vseeno ne vem.

Nevím nevím

Stay together. Learn the flowers. Go light.
Gary Snyder

málo píšu z čisté radosti a lenosti,
čtu knihu básní,
jakousi příručku jachtění,
lan a dávných dovedností.
díky tomu je mi o něco lépe, možná
nevím, ale rozhodně se mi dýchá líp,
snáze se mi jezdí na kole ráno do svahu.
vzpomínám na časy, kdy jsme smrky
zmiňovali hlavně v souvislosti se štíhlostí a krásou,
a v tomhle kontextu nelze zapomenout
na majestátní lodě, z nichž do moře
padají mechem pokrytá tlustá lana,
na kterých rostou rodiny mušlí, a okolo nich
menší a větší ryby, a davy
extrémně malých věcí – přesvědčuju sám sebe,
že je to plankton, a ne rozpadající se smetí, a to vše dohromady
vypadá jako prostor, když si tak sedím na konci mola,

pohupuju nohama a pozoruju mezi koleny
 ten mini kosmos, potažený odrazem nebe.
 tancování vždycky přejde do karnevalu a
 večer, když hudba ztichne,
 rozsvítí se světla, rozsvítí se světla
 a dveře se zavřou. Nastane čas
 tkání nekonečných prahů, blábolení
 o krásných čarodějkách, úvahy
 jak se nejprve nechat svést a pak vlákat zpátky
 domů. spousta moře je na všech koncích,
 a ptáků, žádné plachty na obzoru. jen zbytky
 orientální kuchyně, exotické pohupování boků, láva slov,
 a kupička slehlé panna cotty.
 stát se lehkým, stát se světlem.
 přemýšlím, ale pořád nevím

Prevod v češtině/Překlad do češtiny/Preklad do češtiny:
 Adam Borzič

Príspevek k teorii razvoja

najprej so bili zgrajeni grmi in na samem začetku
 so bili prekriti s flanelo. pa ne zato, da bi imel grm
 občutek prijetne domačnosti in zasebnosti,
 da bi mehko blago ščitilo ali grelo nežne liste,
 ampak zato, da bi deževne kaplje padale na mehko.
 nihanje teles v tistem času še ni bilo definirano.
 še telesa so bila komaj v fazi slutnje in svila je
 prišla veliko, veliko kasneje. z marelicami in golo kožo.

Príspevok k evolučnej teórii

najprv boli postavené kríky a na úplnom začiatku
 boli pokryté flanelom. ale nie preto, aby mal krík
 príjemného pocit domova a súkromia,
 alebo aby mäkká tkanina ochránila jemné listy či ich udržala v teple,
 ale aby dažďové kvapky mätko pristáli.
 oscilácia tiel v tom čase ešte nebola definovaná.
 veď telá boli stále vo fáze predtúch a hodváb prišiel
 oveľa, oveľa neskôr. spolu s marhuľami a nahou kožou.

Prevod v slovaščino/Překlad do slovenštiny/Preklad do
 slovenčiny: Zuzana Husárová

Vsi smo na istem vlaku

si znate sploh predstavljati
 da je življenje lahko čarobno.
 ne skrbite, ne boste razumeli, to so resne kozmične sfere.
 vse te želje, darila in zamišljeno praskanje po glavi.
 vsi si želimo samo dobre masaže,
 še kakšnega orgazma in dobrega spanja.
 tako zelo malo in tako enostavno.
 še nikoli v življenju se nisem počutil tako ljubljenega.
 govorim o kratkem trenutku. vem,
 slovo nima nobene zveze s slabostjo
 ki jo včasih občutim
 in slabost ni nujno slabost
 ampak naravna reakcija na zunanje impulze

in pomanjkanje prostora svobode.
 prekrasen vran čepi na okenski polici
 velika črna puhasta nejasnost.
 le kako se ne bi zaljubil v to njegovo barvo
 za katero ne najdem imena.
 po osvežujočem teku skozi gozd si zaželiš
 da pozdravim tvoji ponosni prijateljici.
 katera mi je ljubša? težko rečem, ne vidim ju ostro,
 vsekakor pa obe.
 posloviva se od preteklosti.
 če se pojavi še enkrat,
 bom takoj padel še globlje.
 moj večer se začanja. vztrajam, da ostaneš
 in si skupaj ogledava zaključek tega lepega dneva
 ki naše sovražnike spravlja v jok.
 pustiva nepomembnosti. kaj naj rečeva o današnjem izplenu?
 ne, midva nisva lovca in z nama je vse v redu. iskalca sva
 in vsako najino iskanje ima nepričakovan konec.
 to mi je všeč, to mi daje upanje.

Všichni jsme ve stejném vlaku

můžeš si jen představit
 že život může být čarovný
 neboj, nebudeš tomu rozumět, to jsou skutečně vážné kosmické
 sféry
 všechna tato přání, dary a myšlenky vyskakující z něčí hlavy.
 přejeme si pouze dobrou masáž,
 nějaký orgasmus navíc a vydatný spánek.

tak málo a tak jednoduše
 nikdy v životě jsem si nepřipadal tak milovaný.
 mluvím jen o krátkém čase. vím
 rozloučení nemá co dělat se slabostí
 kterou občas cítím
 a slabost není nutně slabost
 ale přirozená reakce na vnější impulzy
 a nestatek prostoru pro svobodu.
 krásná vrána dřepí na parapetu
 velká černá střapatá nejasnost.
 jak jen se nezamilovat do té barvy
 kterou nedokážu pojmenovat.
 po osvěžujícím běhu skrz les si přeješ
 abych pozdravil tvé pyšné přátele.
 který se mi víc líbí? to je těžké říct, nevidím je dost ostře,
 ale v každém případě, oba.
 rozlučme se s minulostí.
 jestli se znovu objeví,
 okamžitě se propadnu ještě hlouběji.
 můj večer je začátek, trvám na tom abys zůstala
 a budeme spolu společně sledovat konec tohoto krásného dne
 z čehož se naši nepřátelé rozpláčou.
 zanechme našich nedůležitostí. jak shrnout výsledek dneška?
 ne, nejsme lovci a všechno je s námi v pořádku. jsme hledající
 a každé z našich hledání má nečekaný konec.
 to je to, co mám rád a co mi dává naději.

Prevod v češtině/Překlad do češtiny/Překlad do češtiny:
 Magdaléna Šipka

Jan Škrob

Jan Škrob (1988) je český básník a překladatel. Vydal dvě básnické sbírky; *Pod dlažbou* (EMAN, 2016) a *Reál* (Malvern, 2018). Jeho první sbírka mu vynesla nominaci na cenu *DILIA Litera* pro objev roku a cenu *Dresdner Lyrikpreis*, kterou získal v roce 2018 spolu s německým básníkem Bastianem Schneiderem. Jeho kniha *Reál* byla nominována na *Cenu Jiřího Ortena* pro nejlepší knihu roku v kategorii autorů do 30 let. Jeho básně byly přeloženy do angličtiny, němčiny, francouzštiny, holandštiny, polštiny a litevštiny.

Jan Škrob (1988) je češti pesnik in prevajalec. Objavil je dve pesniški zbirki; *Pod dlažbou* (Pod ploščicami – EMAN, 2016) in *Reál* (Resničnost – Malvern, 2018). Njegova prva zbirka mu je prinesla nominacijo za nagrado *DILIA Litera* za odkritje leta, ter nagrado *Dresdner Lyrikpreis*, ki jo je leta 2018 osvojil skupaj z nemškim pesnikom Bastianom Schneiderjem. Njegova knjiga *Reál* je bila nominirana za nagrado *Jiří Orten* za najboljšo knjigo leta v kategoriji avtorjev, mlajših od 30 let. Njegove pesmi so prevedene v angleščino, nemščino, francoščino, nizozemščino, poljščino in litovščino.

Jan Škrob (1988) je český básník a prekladateľ. Vydal dve básnické zbierky; *Pod dlažbou* (EMAN, 2016) a *Reál* (Malvern, 2018). Jeho prvá zbierka mu vyniesla nomináciu na cenu *DILIA Litera* za objav roka a cenu *Dresdner Lyrikpreis*, ktorú získal v roku 2018 spolu s nemeckým básnikom Bastianom Schneiderom. Jeho kniha *Reál* bola nominovaná na *Cenu Jiřího Ortena* za najlepšiu knihu roka v kategórii autorov do 30 rokov. Jeho básne boli preložené do angličtiny, nemčiny, francúzštiny, holandčiny, poľštiny a litovčiny.

Čas rozhazovat kameny

workoholik ve skleněném výtahu
polyká prášek proti únavě proti strachu proti nejistotě
za okny roztaženými do nekonečna leží
vlakoviště a dvě jezera
muž si svléká světélkující sako
snaží se nevnímat přerývané stoupání stroje
lanovka do stanice nejkrásnější byznys na světě
je čas vstávat čas křičet do telefonu čas rozhazovat kameny
čas kameny sbírat čas objímat čas mizet jako přízrak
čas vědět kdy skončit čas nezačínat čas jako odlamovací nůž
jsi clint eastwood středního managementu
a melodie hracích hodinek právě skončila takže tasíš
kreditní kartu a stáváš se
jednou z hlavních postav povstání proti pondělí a úterý
proti únavě proti strachu proti nejistotě

třesou se ti ruce
kouříš opium
jako ve filmu
kde vůbec nehraješ

jsi hezký člověk na válečné stezce
skoro nespíš
věříš na chemtrails modrá červená bílá pilulka
vyhrožuješ smrtí lidem kolem sebe ale hlavně sobě
opouštíš dogmata
řežeš se
hospodin bůh se ti snaží něco říct
další den posíláš money z jednoho účtu na druhý

jako že víš co děláš
 do sluchátek witch house do krve energy drinky
 do poslední chvíle naděje nebo perzekuční bludy
 je čas proletět sklem čas skočit čas zastavit se v letu
 čas zamilovat se do někoho z kanceláře
 čas jako popření času
 řekni mi kdo jsi
 a já ti řeknu kdo jsi
 vydrž

třesou se ti ruce
 soustředíš se na tlačítko reset
 vůbec nehraješ

výtah se skřípěním zastavil
 a tvůj příběh dostal nový rámec
 znovu tě rozbolela hlava nevíš co chceš
 další den likviduješ establishment
 zlatou kartou vrtačkou úsměvem
 všechny věci se ti vejdou do jedné
 krabice z tvrdého papíru
 polykáš prášek proti únavě proti strachu
 proti jistotě
 někdo z kanceláře tě na rozloučenou
 políbí na čelo
 je čas se skrývat čas jít příkladem
 čas si přepsat identitu čas zůstat kde jsi
 čas jako gesto
 míříš ke vchodu do dalšího levelu
 a stěhuješ s sebou portrét ženy
 která ti připomíná
 matku

Čas metanja kamnov

deloholik v steklenem dvigalu
 pogoltne tableto proti utrujenosti proti tesnobi proti negotovosti
 za oknom se v neskončnost raztezajo
 smetišče in dve jezери
 moški si sleče svetlikajoč se suknjič
 trudi se ignorirati cukajoče vzpenjanje
 žičnice do postaje najlepšega podjetja na svetu
 čas je da vstaneš čas za vpitje v telefon čas za metanje kamnov
 in čas za nabiranje kamnov čas za objemanje čas da izgineš kot duh
 je čas ko je treba vedeti kdaj končati čas za počakati čas kot
 tapetniški nož
 ti si clint eastwood srednjega vodstvenega kadra
 in melodija tvoje pametne ure se je pravkar končala tako da izvlečeš
 svojo kreditno kartico in postaneš
 eden izmed glavnih junakov vstaje proti ponedeljkom in torkom
 in utrujenosti in tesnobi in negotovosti

roke se ti tresejo
 kadiš opij
 kot v filmu
 v katerem sploh ne igraš

ti se čeden človek na bojnem pohodu
 skoraj ne spiš
 verjameš v kemične sledi na nebu v modro rdečo in belo tabletko
 s smrtno groziš ljudem okoli sebe predvsem pa samemu sebi
 opustiš dogme
 režeš se
 gospod bog ti hoče nekaj povedati

naslednji dan nakažeš *money* z enega bančnega računa na
 drugega
 kot da veš kaj počneš
 v slušalkah *witch house* v žilah energetske pijače
 vse do zadnje minute upanja ali preganjavice
 čas je za poleteti skozi steklo čas za skok čas za zaustavitev v letu
 čas za zaljubiti se v nekoga iz pisarne
 čas kot zanikanje časa
 povej mi kdo si
 in povem ti kdo si
 zdrži

roke se ti tresejo
 ko se osredotočiš na tipko reset
 sploh ne igraš

dvigalo se škripajoče ustavi
 in tvoja zgodba dobi nov okvir
 spet te boli glava in ne veš kaj hočeš
 naslednji dan likvidiraš establišment
 z zlato kartico električnim vrtalnikom nasmehom
 vse tvoje stvari gredo v eno samo
 kartonsko škatlo
 pogoltniš tableto proti utrujenosti proti tesnobi
 proti gotovosti
 nekdo iz pisarne te v slovo
 poljubi na čelo
 čas je za skrivanje čas za biti vzgled
 čas za ponovno pisanje identitete čas da ostaneš kjer si
 čas kot gesta
 odpravljaš se proti vrodu na višji nivo

in s seboj jemlješ portret ženske
 ki te spominja
 na tvojo mamo

Prevod v slovenščino/Překlad do slovinštiny/Preklad do
 slovinčiny: Tone Škrjanec

Tváří ke zdi

naše budoucnost už
 byla předem vyplněna

je skoro úplně tma v rohu
 stojí trochu mladší žena
 s dýkou
 tváří ke zdi
 potetovaná napjatá
 bez bot v červených šatech
 nad kolena jakmile
 vstoupíš otočí se má
 černé oči řekne naše
 současnost
 je zrada
 všimneš si že pláče je
 skoro úplně tma v rohu stojí n
 a špičkách
 trochu mladší žena
 tváří ke zdi
 potetovaná napjatá

bez bot v modrých šatech
nad kolena jakmile vstoupíš
otočí se má modré oči
řekne začínám a
do smrti neskončím vidíš
že se usmívá
je skoro úplně tma
stojíš u okna
venku zuří vánice

celou noc nespíš
sampluješ sníh
bílou vatu

Z obrazom k steni

naša prihodnost je bila
že vnaprej izropana

v kotu je skoraj popolna tema
mlajša ženska stoji
z bodalom
obrnjena k steni
potetovirana napeto
brez čevljev v rdeči obleki
do kolen takoj ko
vstopiš se obrne ima
črne oči reče naša
sedanjost

je izdaja
opaziš da joče je
skoraj popolna tema v kotu stoji
na prstih
mlajša ženska
z obrazom k steni
potetovirana napeto
brez čevljev v modri obleki
do kolen takoj ko vstopiš
se obrne ima modre oči
reče začenjam in
ne bom prenehala do smrti vidíš
smehlja se
skoraj je popolna tema
stojiš ob oknu
zunaj divja nevihta

ne spiš vso noč
vzorčíš sneg
belo vato

Prevod v slovenščino/Překlad do slovinštiny/Preklad do
slovinčiny: Denis Škofič

Nejkratší dny v roce

tohle je tlaková vlna tajná
bytovká akce mluví se právě o
systémech režimech jsou tady

i kentauři víly skřítki a pár replikantů sedím
 na parapetu piju cuba libre tohle bude
 konec světa jak ho známe a
 je to dobře mluvíme
 přes sebe tohle je červený dům červený
 poplach červená pilulka tmavý pokoj
 strašidelné zvuky zezdola
 červené letáky lávové
 lampy na zdech plakáty halle berry
 všechno nasvědčuje tomu že je pozdě
 a stromy venku stejně
 trčí holé ale my
 rozesíláme zprávy jiný svět je možný
 místo podpisu vždycky náš
 tajný kód slyšel jsem že naděje
 je nebezpečná a žádná
 změna není k lepšímu ale my
 se vzpíráme tohle
 je tlaková vlna tohle je život ve smyslu
 vítězství nad smrtí tohle je
 červený dům červený poplach červená
 karta slyšel jsem že
 jsem extrémista a je to dobře sedím
 na parapetu piju cuba libre mluvím o
 boží přítomnosti přímo v těle
 tohle jsou
 nejkratší dny v roce
 setkáváme se ve tmě a
 lezavé zimě pouštíme televizi
 aby z chodby nebylo slyšet o čem
 mluvíme mluvíme přes sebe

nejkratší dny v roce nejlepší
 pití nejjasnější praxe
 jsem jenom člověk na
 okraji rokle jsem jméno
 na okraji stránky představuji si
 že padám do vody a klesám ke dnu
 nebo naopak
 stoupám ke slunci má barvu
 cihlovou nebo krvavou jako červený dům
 červený poplach červená pilulka otevřu
 oči sedím na parapetu piju
 cuba libre jsou chvíle kdy je
 vlastizrada to nejlepší
 co se dá dělat říkám zaujatě mluvíme
 přes sebe sáhnu na topení
 je studené jako celé naše město
 naše stopy
 ve sněhu tvoří kruhy náš
 tajný kód mluvíme přes sebe
 konspirační ložnice lávové lampy
 na zdech plakáty halle berry všechno
 nasvědčuje tomu že je pozdě ale
 my se nikdy nevzdáme každý člověk
 má v srdci plán křížové cesty každý
 člověk někde hluboko
 touží po životě
 ve smyslu překročení stínu celé naše město je
 válečná zóna a proto zůstáváme
 otevřu oči červený dům červený poplach
 červená knihovna
 tohle jsou nejkratší

dny v roce setkáváme
 se ve tmě a lezavé zimě
 pouštíme televizi aby z chodby
 nebylo slyšet o čem mluvíme
 mluvíme přes sebe
 nejkratší
 dny v roce nejkrásnější
 polární záře
 musíš udělat
 krok stranou

Najkrajší dnevi v letu

tole je tlačni val tajni
 dom akcija govori se samo o
 sistemih režimih so tam
 kentavri, vile, škrateljni in par replikantov sedim
 na ograji, pijem cuba libre tole bo
 konec sveta kot ga poznamo in
 ali je dobro govorimo
 drug čez drugega tole je rdeča hiša rdeči
 alarm rdeča tabletka temna soba
 strašljivi zvoki od spodaj
 rdeči letaki lava
 luči po stenah posterji halle berry
 vse kaže da je že pozno
 in drevesa zunaj stojijo
 bluzijo gola mi pa
 razpošiljamo nov drugačen svet je možen

namesto podpisov vedno naša
 tajna koda slišal sem da je upanje
 nevarno in prav nobena
 sprememba na bolje mi pa
 se upiramo tole
 je tlačni val tole je življenje v smislu
 zmage nad smrtjo tole je
 rdeča hiša rdeči alarm rdeči
 karton slišal sem da
 sem ekstremist in to je dobro sedim
 na ograji pijem cuba libre govorim o
 božji prisotnosti direkt v telesu
 tole so
 najkrajší dnevi v letu
 srečamo se v temi in
 mraz nas prebada prižgemo teve
 da s hodnika ne bo slišat o čem
 govorimo govorimo drug čez drugega
 najkrajší dnevi v letu najboljša
 pijača najčistejša izkušnja
 sem samo nek člouk na
 robu soteske sem ime
 na robu strani predstavljam si
 da padam v vodo in se spuščam na dno
 ali obratno
 se dvigam proti soncu obarvano je
 opečnato ali krvavo kot rdeča hiša
 rdeči alarm rdeča tabletka odprem
 oči sedim na ograji pijem
 cuba libre so trenutki ko
 je najboljša izdaja

kaj je možno napraviti rečem pristransko govorimo
drug čez drugega dotaknem se radiatorja
mrzel je kot celo naše mesto
naše stopinje
v snegu delajo kroge naš
tajni kod govorimo drug čez drugega
zarota v spalnici lava luči
po stenah posterji halle berry vse
kaže da je že pozno ampak
mi se nikoli ne vdamo vsak človek
ima v srcu načrt križevega pota vsak
človek nekje globoko v sebi
hrepeni po življenju
v smislu prestopiti lastno senco vse naše mesto
je vojna cona in zato mi ostajamo
odprem oči rdeča hiša rdeči alarm
rdeči ljubič
tole so najkrajši
dnevi v letu srečamo se
v temi in mraz nas prebada
prižgemo teve da nas s hodnika
ne bo slišat o čem govorimo
govorimo drug čez drugega
najkrajši
dnevi leta najlepši
polarni sij
moraš narediti
korak stran

Kazalo/Obsah

Uvodnik/předmluva/predhovor	3	Magdaléna Šipka	71
Adam Borzič	8	Martinu Ignačákovi (cz/si)	72
O čem jsem psal já, Lorenzo Medicejský (cz/si)	9	S barákem se nerozejdeš (cz/si)	73
Leonardo o nedokončeném obraze Medusy (cz/si)	16	Moje děti (cz/si)	75
Co bys měl, synku, vědět o Dantovi (cz/si)	19	Denis Škofič	77
Zuzana Husárová	22	*** (si/cz/sk)	78
Fraktály (sk/si)	23	Angleški pacient (si/cz/sk)	80
Dovozy (sk/si)	25	Insomnija (si/cz/sk)	85
Strnádliky (sk/si)	28	Tone Škrjanec	88
Korene (sk/si)	32	Hašiš (si/cz)	89
Alenka Jovanovski	38	Kupi mehko majico (si/sk)	90
Joan Jara, 11. 9. 1973 (si/cz/sk)	39	Kobilice (si/sk)	92
Proizvajanje kisika (govori Tussy Marx) (si/cz/sk)	41	Ne vem ne vem (si/cz)	94
Sprehod po visoki travi do ribnika, ki so ga prekrile alge (si/sk)	46	Prispevek k teoriji razvoja (si/sk)	96
Dominika Moravčíková	50	Vsi smo na istem vlaku (si/cz)	97
Hľadali sme svoje tváre teleskopmi (sk/si)	51	Jan Škrob	100
Botanika (sk/si)	52	Čas rozhazovat kameny (cz/si)	101
Soviareň (sk/si)	54	Tváří ke zdi (cz/si)	105
Viliam Nádaskay	57	Nejkratší dny v roce (cz/si)	107
Generátor (sk/si)	58		
Jednoduchý trik (sk/si)	60		
Detox (sk/si)	61		
Hodina anatómie (sk/si)	63		

Slovensko-češko-slovaška pesniška republika/Slovinsko-
česko-slovenská básnická republika

Založnik: Center za slovensko književnost

Uredil: Aljaž Koprivnikar

Avtorji/avtorice: Adam Borzič, Zuzana Husárová, Alenka
Jovanovski, Dominika Moravčíková, Viliam Nádaskay,
Magdaléna Šipka, Denis Škofič, Tone Škrjanec, Jan Škrob.

Tisk: Mišmaš, Ljubljana, december 2020

Publikacija je brezplačna.

Naklada 100 izvodov.

Projekt je podprla Javna agencija za knjigo RS.

Tisk je podprla Moravská zemská knihovna – České literární
centrum.

Slovensko-češko-slovaška pesniška republika/Slovinsko-
česko-slovenská básnická republika

Vydavatel: Centrum pro slovinskou literaturu

Editoval: Aljaž Koprivnikar

Autoři/autorky: Adam Borzič, Zuzana Husárová, Alenka
Jovanovski, Dominika Moravčíková, Viliam Nádaskay,
Magdaléna Šipka, Denis Škofič, Tone Škrjanec, Jan Škrob.

Tisk: Mišmaš, Lublaň, prosinec 2020

Publikace je zdarma.

Náklad 100 kopií.

Projekt podpořila Javna agencija za knjigo Republike Slovenije.

Tisk podpořila Moravská zemská knihovna – České literární
centrum.

Slovensko-češko-slovaška pesniška republika/Slovinsko-
česko-slovenská básnická republika

Vydavateľ: Centrum pre slovinskú literatúru

Editoval: Aljaž Koprivnikar

Autori/autorky: Adam Borzič, Zuzana Husárová, Alenka
Jovanovski, Dominika Moravčíková, Viliam Nádaskay,
Magdaléna Šipka, Denis Škofič, Tone Škrjanec, Jan Škrob.

Tlač: Mišmaš, Lubľana, december 2020

Publikácia je zdarma.

Náklad 100 výtlačkov.

Projekt podporila Javna agencija za knjigo Republike Slovenije.

Tlač podporila Moravská zemská knihovna – České literární
centrum.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-1

821.162.3-1

821.162.4-1

SLOVENSKO-češko-slovaška pesniška republika = Slovinsko-česko-slovenská básnická
republika / [avtorji, avtorice Adam Borzič ... [et al.] ; uredil Aljaž Koprivnikar]. - Ljubljana :
Center za slovensko književnost, 2020

ISBN 978-961-6789-71-4

COBISS.SI-ID 47388419

